

hnev, čo si zasial



A I R
angie thomasová

COO
BOO 

Hnev, čo si zasial

Vyšlo aj v tlačovej podobe

Objednať môžete na

www.cooboo.cz

www.albatrosmedia.sk



Angie Thomasová

Hnev, čo si zasial – e-kniha

Copyright © Albatros Media a. s., 2018

Všetky práva vyhradené.

Žiadna časť tejto publikácie nesmie byť rozširovaná
bez písomného súhlasu majiteľov práv.

ALBATROS  **MEDIA** a.s.

hnev, čo si zasial

angie thomasová



Copyright © 2017 by Angela Thomas
Translation © Veronika Fričová, 2018

ISBN v tlačenej verzii 978-80-566-0482-3
ISBN e-knihy 978-80-566-0521-9 (1. zverejnenie, 2018)

*Venujem starej mame,
ktorá mi ukázala, že aj v temnotách môže byť svetlo.*

PRVÁ ČASŤ

KEĎ SA TO STANE

JEDEN

Na tento večierok som nemala chodiť.

Ani neviem, či sem vôbec *patrím*. Niežeby som si o sebe myslela, že som niečo viac. Len skrátka existujú miesta, pre ktoré nie som dosť dobrá. Pre ktoré nie je dosť dobrá ani jedna moja verzia. Jedným z nich je Big Díov večierok. Už tradične sa koná počas jarných prázdnin.

Pomedzi spotené telá sa predieram za Kenyou, husté kučery sa jej hompálajú na pleciach. Nad miestnosťou sa drží opar páchnuci po tráve a od hlasnej hudby sa trasie podlaha. Nejaký raper zakričí, aby sa všetci pustili do tancovania *Nae-Nae*. Decká poslúchnu, predvedú svoje vlastné verzie tanečného kroku a veselo pritom pokrikujú. Kenya zdvihne pohár vysoko nad hlavu a pretancuje sa cez dav. Z dunivej hudby ma bolí hlava a zo zápachu trávy mi je tak zle, že by ma fakt ohromilo, keby som sa na druhý koniec miestnosti dostala bez toho, aby som si vyliala drink.

Vyslobodíme sa z tlačnice. V Big Díovom dome sa tisne hlava na hlavu. Odjakživa počúvam, že na jeho jarné večierky chodia všetci, čo majú nohy – teda všetci okrem mňa –, ale, dofrasa,

fakt som nečakala, že nás tu bude *tolko*. Baby majú nafarbené, natočené, vyžehlené či natupírované vlasy. So svojím chvostom sa medzi nimi cítim ako totálna chudera. Chalani v najnovších teniskách a v kapsáčových nohaviciach sa na baby lepia tak, že každú chvíľu budú potrebovať kondómy. Starká vravieva, že jar prináša lásku. Jar v Garden Heights síce lásku vždy neprináša, ale rozhodne sľubuje, že v zime príde na svet kopa detí. Vôbec by ma neprekvapilo, keby väčšinu z nich splodili práve na tomto večierku. Big Díov jarný večierok sa koná vždy v piatok, lebo v sobotu sa z neho musíte spamätávať a v nedeľu ľutovať všetko, čo ste na ňom robili.

„Starr, prestaň za mnou doliezať a choď tancovať,“ povie mi Kenya. „Už aj tak všetci hovoria, že si o sebe myslíš neviem čo.“

„Netušila som, že v Garden Heights žijú ľudia, čo vedia čítať myšlienky!“ Alebo že ma niekto vníma aj inak ako „Big Mavovu dcéru, ktorá robí v jeho obchode“. Usrknem si drinku a hneď ho aj vyplujem naspäť do pohára. Hoci som vedela, že to nebude iba havajský punč, je oveľa silnejší než, na aké som zvyknutá. Vôbec by ho nemali volať punč, veď to je čistý lieh! Položím ho na konferenčný stolík a dodám: „Všetci, čo si myslia, že mi vedia čítať myšlienky, mi môžu vyliezť na hrb.“

„Hej, len ti vravím, čo sa hovorí. Sa správaš, akoby si nikoho nepoznala, lebo chodíš do hentej školy.“

To počúvam už šesť rokov, odvtedy, čo ma rodičia poslali na Williamsonovu súkromnú strednú. „Mám to na háku,“ zamrmlam.

„Okrem toho by tá isto nezabilo, keby si sa neobliekala...“ zvrátiť nos a premeria si ma od tenisiek až po voľnú mikinu, „*takto*. Tú mikinu si zobrala môjmu bratovi?“

Nášmu bratovi. S Kenyou máme spoločného staršieho brata Sevena. Ale ona nie je moja sestra. Jej mamka je Sevenova mamka a môj tatko je Sevenov tatko. Šibnuté, viem. „Hej, zobrala.“

„Dáva to zmysel. Vieš, čo sa ešte hovorí? Myslia si, že si moja frajerka. Tak ďaleko to zašlo.“

„Vyzerám, že mi záleží na názore iných?“

„Nie, a to je ten problém!“

„Mám to na háku.“ Keby som vedela, že účasť na tomto večierku rovná sa účasť v reality šou *Extreme Makeover: Zmeňme štýl Starr Carterovej*, zostala by som doma pozerat' staré časti seriálu *Fresh Prince*. V jordanoch sa cítim pohodlne a navyše sú nové, dočerta! To už je niečo! Uznávam, mikina mi je veľká, ale voľné veci nosím rada. Plus, ak si ju natiahnem cez nos, necítim trávu.

„Oukej, nemienim ťa celý večer strážiť ako decko, tak si vymysli dáky program,“ povie Kenya a pohľadom prebehne miestnosť. Kenya by si mohla zarábať ako modelka, to myslím fakt vážne. Má bezchybnú tmavohnedú pleť – pochybujem, že sa jej na tvári niekedy vyhodí vyrážka –, hnedé oči mandľového tvaru a prirodzene dlhé mihalnice. Na modeling má aj ideálnu výšku, akurát je o čosi širšia než tie vyziabnuté špáradlá na mólach. Nikdy ju nevidíte dva razy v tom istom oblečení. O to sa stará jej tatko King.

Kenya je asi jediný človek z Garden Heights, s ktorým chodím von. Nie je jednoduché nájsť si priateľov, keď chodíte do školy vzdialenej štyridsaťpäť minút a ste decko s kľúčom na krku, ktoré všetci vídajú iba v rodinnom obchode. Keďže nás s Kenyou spája Seven, stretko si dohodneme bez problémov. Občas sa s ňou však vychádza pekelné ťažko. V kuse má totiž potrebu s niekým sa hádať a hneď sa vyhráza, že zavolá tatka, aby niekoho nakopal do riti. Hoci by to King urobil bez najmenšieho zaváhania, potešilo by ma, keby Kenya nevyvolávala konflikty iba preto, aby mohla vytiahnuť svoj tromf. Dofrasa, aj ja by som mohla vyťahovať ten svoj. Všetci predsa vedia, že s mojím tatkom Big Mavom sa neradno zahrávať, a s jeho deťmi už vôbec nie. Napriek tomu nechodím kade-tade a nevymýšľam sprostosti ako ona.

Na tomto večierku napríklad otrasne zazerá na Denasiu Allenovú. O Denasii toho veľa neviem, ale pamätám si, že sa s Kenyou nemajú rady už od štvrtej triedy. Dnes Denasia tancuje s nejakým chalanom na druhom konci miestnosti a Kenyu si vonkoncom nevsíma. Nech sa však postavíme kamkoľvek, Ke-

nya Denasiu okamžite nájde pohľadom a škaredo na ňu zíza. Najhoršie na uprenom zízaní je to, že ak ho raz pocítite a potom vyhodnotíte ako výzvu do bitky, tak buď tú drzaňu nenakopeš ty, alebo nakope ona teba.

„Ááách! Nemôžem ju vystáť,“ zavrčí Kenya. „Počúvaj, minule sme stáli v rade v jedálni, hej? A ona začala trepať také kravičky! Nepovedala moje meno, ale na sto percent viem, že hovorila o mne, vraj si chcem začať s DeVantom.“

„To fakt?“ na inú odpoveď sa nezmôžem.

„Uhm. Pritom ja ho nechcem!“

„Ja viem.“ Medzi nami – netuším, kto je DeVante. „A čo si spravila?“

„Čo asi? Som sa zvrtila a spýtala sa, čo má za problém. A ona hneď vytiahla ten starý trik, že šak som nehovorila o tebe! Ale ja veľmi dobre viem, že hovorila! Máš obrovské šťastie, že chodíš do tej beloškejškej školy a nemusíš riešiť také šlapky.“

Chápete to? Pred menej než piatimi minútami mi vyčítala, že som namyslená, lebo chodím na Williamsonovu, a zrazu mám podľa nej šťastie! „Ver mi, aj v mojej škole sú šlapky. Šlapky sú všade.“

„Veď počkaj, my jej dneska ukážeme.“ Kenya na ňu fľochne najvražednejší pohľad večera. Denasia ho na sebe pocíti a pozrie sa priamo na ňu. „Uhm,“ prikývne Kenya, akoby predpokladala, že ju Denasia počuje. „Veď počkaj.“

„My jej ukážeme? Zato som mala ísť s tebou na večierok? Aby si mala partáčku?“

Kenya má tú guráž, že vystrúha urazenú grimasu. „Sa netvár, že si mala dačo lepšie na programe! Alebo že si mala s kým ísť von. Robím ti predsa láskavosť.“

„Fakt, Kenya? Vieš, že mám aj iných kamošov!“

Zagúľa očami tak veľmi, že niekoľko sekúnd jej vidím iba očné bielka. „Tie namyslené snobky z tvojej školy sa nepočítajú.“

„Nie sú snobky a počítajú sa.“ Aspoň si to myslím. S Mayou vychádzam dobre, no nie som si istá, čo je v poslednom čase medzi mnou a Hailey. „A úprimne? Ak chceš môjmu spoločenské-

mu životu pomôcť tým, že ma zatiahneš do dákeho konfliktu, ďakujem, neprosím. Došľaka, s tebou musím furt riešiť dáku drámu!“

„Prosím, Starr!“ Slovičko *prosím* prehnane natiahne. Až príliš prehnane. „Pozri, spravíme to takto. Počkáme, kým sa odlepí od DeVanteho, hej? A potom...“

V nohaviciach mi zavibruje mobil. Pozriem sa na displej. Keďže som Chrisovi nedvíhala, posíela mi esemesku.

Mozeme sa pozhovarať?

Nechcel som, aby to takto dopadlo.

Jasné, že nechcel. Dúfal, že včerajšok dopadne úplne inak, a to je práve problém. Schovám si mobil do vrecka. Ešte neviem, čo mu odpíšem, ale radšej to odložím na neskôr.

„Kenya!“ zvolá ktosi.

Davom sa k nám prederie veľká baba so svetlohnedou pleťou a s vyžehlenými vlasmi. Hneď za ňou kráča vysoký chalan s čier-no-blondávim afrom upraveným do číra. Kenyu objímu a pochvália ju, ako pekne vyzerá. Ja akoby som tu ani nebola.

„Čo si mi nepovedala, že pridesť?“ opýta sa baba a strčí si palec do úst. Musí to robiť často, lebo už z toho má predhryz. „Si sa mohla zviezť s nami.“

„Nie, načo. Aj tak som musela ísť po Starr,“ odvetí Kenya. „Došli sme spolu.“

Až vtedy ma vezmú na vedomie, hoci od nej stojím sotva pätnásť centimetrov.

Chalan zažmúri oči a zbežne ma preletí pohľadom. Aj keď zvráští čelo iba na milisekundu, všimnem si to. „Nie si ty náhodou Big Mavova dcéra, čo robí v jeho obchode?“

Čo som hovorila? Ľudia ma tak volajú, akoby som to mala napísané v rodnom liste. „Hej, som.“

„Ahááá!“ rozpamätá sa baba. „Som vedela, že tá zdakade poznám! V tretej triede sme spolu chodili na hodiny slečny Bridgeovej. Sedela som za tebou.“

„Jasné!“ Viem, že v tejto chvíli by som si na ňu mala spomenúť, ale vôbec si ju nepamätám. Kenya zrejme mala pravdu: Fakt

tu nikoho poriadne nepoznám. Hľadím síce na známe tváre, no keď chcete zistiť mená a životné príbehy ľudí, nestačí im baliť potraviny do papierových tašiek.

Môžem však zaklamať. „Hej, pamätám si ťa.“

„Dievča, prestaň klamať,“ odbije ma chalan. „Nemáš ani šajnu, kto to je.“

„Prečo v kuse klameš? *Why you always lying?*“ zaspieva Kenya spolu s tou druhou babou internetový hit Nicholasa Frasera. Hneď sa k nim pridá aj chalan a všetci vybuchnú do smiechu.

„Bianca, Chance, nebuďte zlí,“ napomenie ich Kenya. „Starr je prvý raz na večierku! Fotrovci ju nikde nepúšťajú.“

Škaredo na ňu zazriem. „Chodím na večierky, Kenya.“

„No povedzte, videli ste ju tu na dákej párty?“ opýta sa ich.

„Nie!“

„Vidiš? A skôr ako to povieš, tie nudné belošké večierky v domoch na predmestí sa nerátajú.“

Chance a Bianca sa zachechcú. Dofrasa, bola by som najradšej, keby ma moja mikina na mieste zhltna.

„Stavím sa, že tam fičí éčko a podobné sračky, čo?“ obráti sa ku mne Chance. „Biele decká rady hlcú pilulky.“

„A ešte rady počúvajú Taylor Swift,“ dodá Bianca s palcom v ústach.

Oukej, nie sú úplne vedľa, ale nahlas to nepriznám. „Nie, aby ste vedeli, ich večierky sú celkom cool,“ odvetím. „Jednému týpkovi raz na narodeniny prišiel zaspievať J. Cole.“

„Kokos, to fakt?“ Chance vypleští oči. „Doritiiii! Dievča, nabudúce ma pozývaš! Aj ja chcem žúrovať s bielymi deckami.“

„Tak či onak,“ prekričí ho Kenya, „bavili sme sa, že si podáme Denasiu. Tá krava tancuje s DeVantem.“

„Sprostá šľapka,“ zavrčí Bianca. „Vieš, že si o teba minule obtierala papuľu? Pred týždňom mi na hodine pána Donalda Aaliyah povedala, že...“

Chance zagúľla očami. „Och, pán Donald!“

„Nemáš ho rád iba preto, lebo ťa vyrazil,“ podotkne Kenya.

„Čuduješ sa?“

„No takže, Aaliyah mi povedala, že...“ zopakuje Bianca.

Prestanem ich počúvať, lebo hovoria o spolužiakoch a učiteľoch, ktorých nepoznám. Nemám k tomu čo povedať. Ale to je jedno. Aj tak som neviditeľná.

V Garden Heights sa tak cítim často.

Kým sa sťažujú na Denasiu a vyučujúcich, Kenya zahlási, že si ide po ďalší drink a všetci traja sa bezo mňa poberú preč.

Odzrazu si pripadám ako Eva, keď v rajskej záhrade ochutnala zakázané ovocie – akoby som si náhle uvedomila, že som nahá. Som sama na večierku, na ktorom by som ani nemala byť. Takmer nikoho tu nepoznám a moja jediná kamoška sa na mňa práve vykašľala.

Kenya ma celé týždne prosila, aby som sem prišla. Dobre som vedela, že sa tu budem cítiť otrasne, ale vždy, keď som Kenyu odmietla, vybehla na mňa, že sa správam, akoby som „mala na viac než na dáky trápny večierok vo výšinách“. Už mi tým liezla na nervy, preto som sa jej rozhodla dokázať, že sa mylí. Problém je, že rodičia by ma sem pustili asi iba vtedy, keby ich o to poprosil sám čierny Ježiš. Teraz ma čierny Ježiš bude musieť zachrániť, ak zistia, že napriek zákazu som tu.

Ostatné decká si ma premeriavajú pohľadom, ktorý hovorí: „Čo za baba sa tam opiera o stenu ako taká trúba?“ Strčím si ruky do vreciek. Ak sa budem tváriť ako ťažká frajerka, mala by som to zvládnuť. Ironiou osudu je, že na Williamsonovej sa nemusím „tváriť ako ťažká frajerka“ – tam som frajerka už len preto, že som jedna z mála černošiek. Na Garden Heights si postavenie frajerky musím vybojovať, čo je náročnejšie, než kúpiť si retro jordany v prvý deň predaja.

Zvláštne, ako to vnímajú biele decká. Je super byť čierny, kým nie je ťažké byť čierny.

„Starr!“ začujem známy hlas.

More hostí sa pred ním rozostúpi, akoby bol Mojžiš v čiernom vydání. Chalani si s ním buchnú päste, baby natáhujú krky, aby ho lepšie videli. Usmeje sa na mňa a jamky na lícach mu okamžite pokazia imidž gangstra.

Khalil je proste sexi, inak sa to povedať nedá. A kedysi som sa s ním kúpala v jednej vani. Nie *tak*, spolu sme sa kúpali ešte v časoch, keď sme sa chichotali z toho, že on má pipíka a ja zasa to, čo jeho starká volá pindľulka. Prisahám, že na tom nebolo nič perverzné.

Len čo ma objíme, ovanie ma vôňa mydla a detského zásypu. „Ako sa máš, moja? Dávno som ťa nevidel.“ Pustí ma. „Nenapíšeš, neozveš sa, nič. Čo je s tebou?“

„Som v jednom kole. Škola, basket...“ odvetím. „Ale ešte furt robím v obchode. To teba už nikto nikde nevidí.“

Jamky na lícach sa razom stratia. Utrie si nos ako vždy, keď sa chystá zaklamať. „Mám kopolu roboty.“

Očividne. Novučičké jordany, žiarivo biele tričko, diamantové náušnice v ušiach. Keď vyrastáte na Garden Heights, veľmi dobre viete, čo sa skrýva pod slovným spojením *kopolu roboty*.

Doriti. Kiežby nemal toľko *takej* roboty. Nevie, či mu mám vylepiť facku, alebo sa rozplakať.

Lenže Khalil na mňa upiera krásne orieškovohnedé oči tak, že sa naňho nedá hnevať. Pripadá mi, akoby som mala znova desať rokov a stála v suteréne kostola cirkvi chrámu Kristovho, kde ma na letnej biblickej škole prvý raz pobozkal. Vtom si spomeniem, že mám na sebe veľkú mikinu, že vyzerám hrozne a... že frajera už *mám*! Možno Chrisovi teraz nedviham telefón a neodpisujem na esemesky, ale stále je môj a chcem, aby to tak zostalo.

„Ako sa má starká?“ opýtam sa Khalila. „A Cameron?“

„V pohode, ale starká je chorá.“ Usrkne si z pohára. „Lekári vravia, že má raka či čo.“

„Preboha. To mi je ľúto, K.“

„Uhm, chodí na chemo. No trápi ju iba to, že si každú chvíľu bude musieť kúpiť parochňu.“ Nasilu sa zasmeje, takže jamky sa mu na lícach neobjavia. „Bude v pohode.“

Znie to ako zbožné pranie, nie ako proroctvo. „Mamka ti s Cameronom pomáha?“

„Stará dobrá Starr. Furt sa v ľuďoch snažíš nájsť to najlepšie. To vieš, že nepomáha.“

„Len som sa pýtala. Nedávno som ju videla v obchode. Už vyzerá lepšie.“

„Zatiaľ,“ hlesne Khalil. „Vraj chce s tým svinstvom nadobro seknúť, ale to už je obohratá platňa. Zopár týždňov je čistá, potom si povie, že sa nič nestane, keď si dá len raz, a zas je v tom až po uši. Ale hovorím, ja sa mám dobre a Cameron so starkou tiež.“ Pokrčí plecami. „Na ničom inom nezáleží.“

„Hej,“ poviem, ale zároveň sa rozpamätám na večery, ktoré som s Khalilom trávila u nich na verande, kde sme čakali, kedy sa jeho mamka vráti domov. Či sa mu to páči, alebo nie, aj na nej mu záleží.

Zaznejú prvé tóny novej piesne, z reproduktorov rapuje Drake. Hlavou si pokyvkávam do rytmu a popod nos rapujem s ním. Všetci na parkete jednohlasne spievajú refrén *started from the bottom, now we're here* – začínali sme na dne, teraz sme tu. Občas sa v Garden Heights *fakt* ocitáme na dne, ale stále nás spája pocit, že by sme sa mohli mať aj oveľa horšie.

Khalil ma pozorne sleduje. Na pery sa mu derie úsmev, ale odoznenie ho a pokrúti hlavou. „Neverím, že furt žerieš toho ufnukanca Drakea.“

Vypleštím naňho oči. „Neurážaj môjho manžela!“

„Tvojho *precitliveného* manžela. Zlato, si moje všetko, si všetko, čo som kedy chcel... *Baby, you my everything, you all I ever wanted,*“ zaspieva Khalil plačlivým hlasom. Drgnem ho plecom, on sa rozosmeje a drink mu vyšplechne cez okraj pohára. „Sama vieš, že presne takto spieva.“

Ukážem mu fadera, Khalil našpúli pery a cmukne. Hoci sme sa už niekoľko mesiacov nevideli, bavíme sa normálne ako vždy.

Khalil si z konferenčného stolíka vezme servítku a z jordanov Retro III si začne utierať rozliaty drink. Tenisky síce vyšli už pred niekoľkými rokmi, ale prisahám, že tie jeho sú úplne nové. Stoja asi tristo dolárov, aj to len vtedy, ak na eBayi nájdete normálneho predajcu. Chrisovi sa to podarilo. Ja som si ich kúpila za úžasných stopäťdesiat dolárov, ale to preto, lebo nosím detskú veľkosť. Vďaka mojim drobným nôžkam sa môžeme s Chri-

som zladať. Áno, sme *taký* pár. Hoci to na prvý pohľad možno pôsobí odstrašujúco, sme úplne v pohode. A ak Chris prestane robiť sprostosti, budeme priam ukázková dvojica.

„Pekné tenisky,“ pochválím Khalila.

„Vďaka.“ Servítkou ich začne drhnúť a mnou mykne. S každým surovým dotykom zapištia topánky o pomoc. Vždy, keď niekto zle čistí tenisky, zomrie mačiatko. Čestné slovo!

„Khalil,“ oslovím ho a horko-ťažko sa ovládam, aby som mu servítku nevytrhla z ruky. „Buď ich čisti jemným pohybom dopredu a dozadu, alebo servítkou zľahka poklepkávaj. Nedrhni ich. Fakt nie.“

S úškrnom ku mne zdvihne zrak. „Oukej, slečna Tenisková.“ Keď po nich začne poklepkávať, v duchu sa poďakujem čierne-mu Ježišovi. „Ty si na vine, že som si ich obliat, takže by si mi ich mala aj vyčistiť.“

„Daj šesťdesiat dolárov a vyčistím.“

„Šesťdesiat?“ zvolá a vystrie sa.

„Že váhaš! A keby mali priehľadné podrážky, pýtala by som si osemdesiat.“ Priehľadné podrážky sa čistia pekne ľahko. „Za čistiace súpravy vysolím majland. A ty zjavne zarábaš ťažké prachy, keď si môžeš dovoliť také tenisky.“

Khalil si odpije z drinku, akoby som nič nepovedala. Vzápäti zamrmle: „Kua, to je riadne silné,“ a potom pohár odloží na konferenčný stolík. „Inak, odkáž tatkovi, že mu čoskoro brknem. Potrebujem s ním hodiť reč.“

„O čom?“

„O dospeláckych veciach.“

„Hej, lebo ty si fakt dospelý!“

„Som o päť mesiacov, dva týždne a tri dni starší ako ty.“ Žmurkne na mňa. „Pamätám si to!“

Vtom uprostred tanečného parketu vypukne zmätok. Rozzúrené hlasy prekričia hudbu, nadávky letia sprava i zľava.

Čo mi napadne ako prvé? Kenya vybehla na Denasiu ako sľúbila. Rozhádané hlasy sú však hlbšie ako ich.

Prásk! ozve sa výstrel. Skrčím sa.

Prásk! Druhý výstrel. Dav sa splašene rozbehne k dverám, čo vyvolá ďalšie nadávky a bitky, keďže nie je možné, aby sa von dostali všetci naraz.

Khalil ma schmatne za ruku. „Padáme!“

V záplave toľkých dievčat s kučeravými vlasmi nemám najmenšiu šancu zbadáť Kenyu. „Ale Kenya...“

„Kašli na ňu, podme!“

Predierame sa cez tlačenicu, Khalil šťuchá do ľudí, aby nám zmizli z cesty a stúpa im po teniskách. Už len za to by sme si mohli vyslúžiť zopár guliek. Medzi vydesenými tvármi hľadám Kenyu, ale niet po nej ani stopy. Nesnažím sa zistiť, koho postrelili ani kto to urobil. Ak nič neviete, nemôžete nikoho nabonzovať.

Dostaneme sa von. Autá uháňajú preč, decká utekajú do noci, kamkoľvek, kde nepočuť výstrely. Khalil ma dovedie k Chevroletu Impala, parkuje pod pouličnou lampou. Osvetľuje ho mdlé svetlo. Cez sedadlo vodiča ma vtisne do auta a ja rýchlo preleziem na sedadlo spolujazdca. S hlasným pišťaním pneumatík vyrazíme, všetok chaos necháme za sebou v spätnom zrkadle.

„Furt sa musí stať dáka sprostosť,“ zamrmle. „Niet večierka, kde by nikoho nepostrelili.“

Pripadáam si, akoby som počula rodičov. Presne preto ma „fotrovci nikde nepúšťajú“, ako hovorí Kenya. Aspoň nie na Garden Heights.

Pošlem Kenyi esemesku. Dúfam, že sa jej nič nestalo. Pochybujem, že guľky boli určené jej, ale guľky predsa len letia, kam sa im zachce.

Kenya mi odpíše celkom rýchlo.

Som OK.

Ale akurat vidim tu kravu. Idem jej nakopat rit.

Ty si kde?

Je normálna? Ešte pred chvíľou nám išlo o život a ona už chce vyvolávať ďalší konflikt? Na takú somarinu ani nebudem odpovedať.

Khalilova Impala sa mi páči. Nie je taká nablýskaná ako autá iných chalanov. Kým som nasadla, všimla som si, že na kolešákach nemá ani ozdobné puklice. Koža na predných sedadlách je popraskaná, no celý interiér je ladený do nevkusnej sýtozelenej farby, čo znamená len toľko, že Khalil auto kedysi dávno vytunoval.

Ukazovák sa začnem špárať v praskline na koženom sedadle. „Koho podľla teba postrelili?“

Khalil si z priehradky vo dverách vytiahne kefu na vlasy. „Asi niekoho z Pánov kráľov,“ odvetí a uhladí si vlasy na boku hlavy. Dal sa ostrihať dostratena. „Keď som prišiel na párty, vošla aj hrstka Učeníkov z Výšin. Bolo len otázkou času, kedy sa dačo zomelie.“

Prikývnem. Posledné dva mesiace sa na Garden Heights v kuse vedú nejaké sprosté teritoriálne vojny. Ja som sa narodila ako „kráľovná“, lebo tatko v tom čase patril k Pánom kráľom. Keď však život v gangu zavesil na kliniec, môjmu pouličnému kráľovskému titulu odzvonilo. A hoci som v prostredí gangov vyrastala, nikdy som nechápala boje o ulice, ktoré v konečnom dôsledku aj tak nikomu nepatria.

Khalil hodí kefu naspäť do priehradky vo dverách a pridá hlasitosť na stereu. Na plné pecky reve stará rapová pieseň, ktorú si aj tatko púšťal už hádam milión ráz. Zvrastím čelo. „Prečo furt počúvaš tie vykopávky?“

„Rovno si vystúp! Tupac bol pravda.“

„Hej, pred dvadsiatimi rokmi.“

„Nie, ešte aj dneska je. Počúvaj toto.“ Namieri na mňa ukazovák, čo znamená, že sa blíži jedna z jeho filozofických chvíľok. „Pac vysvetlil, že motto *Thug Life* znamená *The Hate U Give Little Infants Fucks Everybody*. Zasej v deckách hnev a všetci budú v totálnej riti.“

Zdvihnem obočie. „Čože?“

„Všímaj si prvé písmená! *The Hate U – akože you – Give Little Infants Fucks Everybody*. T-H-U-G L-I-F-E. Čiže to, ako sa k nám spoločnosť správa v detstve, sa jej vráti, keď dospejeme. Chápeš?“

„Kua. Chápem.“

„Vidiš? Som vravel, že Tupac bol pán.“ Začne kývať hlavou do rytmu a rapovať spolu s ním. Zamyslím sa, čo asi chce Khalil spoločnosti vrátiť. Hoci niečo tuším, dúfam, že sa mylím. Potrebujem to počuť z jeho úst.

„Prečo máš teraz vlastne kopu roboty?“ opýtam sa ho. „Pred niekoľkými mesiacmi tatko povedal, že si z obchodu odišiel. Odvtedy som ťa tam nevidela.“

Prisunie sa k volantu. „Hodím ťa domov či do obchodu?“

„Khalil...“

„Domov či do obchodu?“

„Ak predávaš drogy...“

„Staraj sa o seba, Starr! O mňa sa neboj. Robím, čo musím.“

„Blbosť! Vieš veľmi dobre, že tatko by ti pomohol.“

Skôr než zaklame, utrie si nos. „Nepotrebujem pomoc, oukej? A tá robota za minimálnu mzdu u tvojho tatka mi bola na dve veci. Už ma unavovalo rozhodovať sa medzi cigami a jedlom.“

„Myslela som si, že tvoja starká pracuje.“

„Pracovala. Keď ochorela, tí kreténi v nemocnici jej nasľubovali, že s ňou stále rátajú. Ale keď si ani o dva mesiace nemohla plniť povinnosti – lebo keď si po chemo, nevládzeš vláčiť ťažké smetné koše hore-dolu –, vyrazili ju.“ Pokrúti hlavou. „Dobré, čo? *Nemocnica* jej dala vyhadzov, lebo je chorá.“

V impale zavládne ticho, ozýva sa iba Tupac s otázkou *Who do you believe in?* V koho veríš? Ja neviem.

Znova mi zavibruje mobil. Predpokladám, že ma buď Chris prosí o odpustenie, alebo Kenya čaká, že jej pomôžem s Denasiou. Namiesto toho však na displeji zbadám esemesky od brata. Vždy ich píše veľkými písmenami. Netuším, prečo to robí. Asi si myslí, že mi tým naženie strach. V skutočnosti ma len nehorázne vytáča.

KDE SI?

**BOH VAS VARUJ AK STE S KENYOU NA TOM VECIERKU.
POCUL SOM ZE TAM DAKOHO POSTRELILI.**

Horší ako ochranárski rodičia sú len ochranárski starší bratia. Pred Sevenom ma neochráni ani čierny Ježiš.

Khalil na mňa vrhne letmý pohľad. „Seven, čo?“

„Ako vieš?“

„Lebo keď sa s tebou baví, furt vyzeráš, že máš sto chutí dačo rozmlátiť. Pamätáš, keď ti raz na narodeninovej oslave v kuse hovoril, čo si máš želať?“

„A ja som mu vylepila.“

„Potom sa na teba Natasha naštvála, že si na jej *frajera* také zlá,“ zasmeje sa Khalil.

Zagúľam očami. „Liezlo mi na nervy, aká bola do Sevena buchnutá! Každý druhý raz som si myslela, že k nám chodí iba kvôli nemu.“

„Nie, chodila k vám preto, lebo ste mali filmy o Harrym Potterovi. Ako sme si to hovorili? Susedské trio: spája nás priateľstvo užšie...“

„... než Voldemortove nosné dierky. Boli sme úplne mimo.“

„Mi hovor,“ odvetí.

Rozosmejeme sa, ale niečo nám chýba. *Nieкто* nám chýba. Natasha.

Khalil sa pozrie na cestu. „Neverím, že odvtedy ubehlo šesť rokov.“

Vzápätí nás vyľaká húkanie sirén a v spätnom zrkadle zablikajú modré svetlá.

DVA

Keď som mala dvanásť, rodičia mi dali dve prednášky.

Prvá sa klasicky týkala včielok a kvetiniek. No, vlastne mi neposkytli klasickú verziu. Keďže moja mama Lisa vyštudovala za zdravotnú sestru, bez okolkov mi vysvetlila, čo sa kam zasunie a čo nesmie ísť sem, tam ani nikam inam, kým nebudem dospelá. Vtedy som pochybovala, že sa niečo niekam vôbec niekedy zasunie. Kým všetkým ostatným babám narástli prsia medzi šiestym a siedmym ročníkom základnej školy, ja som mala hrud' plochú ako chrbát.

Druhá prednáška sa týkala toho, ako sa mám správať, ak ma zastavia fyzli.

Mamka tatka zahriakla, vraj som na to ešte primladá. On však vyhlásil, že som už dosť stará na to, aby ma policajti zatkli alebo zastrelili.

„Starr-Starr, vždy urob, čo ti prikážu,“ poučal ma. „Ruky drž tak, aby ich dobre videli. Nerob prudké pohyby. Hovor iba vtedy, keď ťa vyzvú.“

Bolo mi jasné, že to tatko myslí smrteľne vážne. Nepoznám

prostorekjšieho človeka, ako je on, takže keď povie, aby som mlčala, musím skrátka mlčať.

Dúfam, že podobnú prednášku si vypočul aj Khalil.

Zanadáva popod nos, stíši Tupaca a Impalu zaparkuje pri krajnici. Sme na ulici, kde je väčšina domov opustená a polovica po-
uličných lúčok rozbitá. Okrem nás a fízla sa široko-ďaleko nikto
nenachádza.

Khalil vypne motor. „O čo ide tomu idiotovi?“

Policajt zastaví auto a zapne diaľkové svetlá. Zažmurkám, lebo
ma oslepujú.

Spomeniem si na ďalšie tatkove slová: *Ak si s niekým, dúfaj, že
im nič nenájdu, inak ste obaja skončili.*

„K, v aute nemáš nič, však?“ opýtam sa ho.

Nespúšťa zrak z fízla v spätnom zrkadle. „Nie.“

Policajt pristúpi k dverám vodiča a zaklope na okno. Khalil
niekoľko ráz otočí kľučkou, aby okno stiahol. Akoby nás dosť ne-
oslepoval, fízel nám ešte zasvieti baterkou do tváre.

„Vodičský preukaz, technický preukaz a osvedčenie o poistení
zodpovednosti vozidla.“

Khalil poruší pravidlo. Neurobí, čo mu policajt prikáže. „Pre-
čo ste nás zastavili?“

„Vodičský preukaz, technický preukaz a osvedčenie o poistení
zodpovednosti vozidla.“

„Pýtam sa, prečo ste nás zastavili.“

„Khalil,“ poprosím ho. „Urob, čo ti káže.“

Khalil si povzdychne a vytiahne peňaženku. Policajt baterkou
sleduje jeho pohyby.

Srdce mi hlasno tlčie, ale v hlave jasne počujem tatkove poky-
ny: *Pozorne si prezri fízlovu tvár. Ešte lepšie urobíš, ak si zapamätáš
jeho identifikačné číslo.*

Kým policajt baterkou svieti na Khalilove ruky, prečítam
si číslo na jeho rovnošate: stopätnásť. Je beloch, môže mať tak
tridsaťpäť až štyridsať rokov, hnedé vlasy nosí ostrihané na jez-
ka, hornú peru mu pretína úzka jazva.

Khalil policajtovi podá potrebné doklady a vodičák.

Stopätnástka ich preletí očami. „Odkiaľ idete?“

„Naša vec,“ odvrkne. „Prečo ste ma zastavili?“

„Máš rozbité zadné svetlo.“

„Tak mi dáte pokutu, či čo?“ opýta sa Khalil.

„Vieš čo, frajer? Vystúp z auta.“

„Človeče, šak mi dajte pokutu a...“

„Vystúp z auta! Ruky hore, aby som ich videl.“

Khalil vystúpi s rukami nad hlavou. Stopätnástka ho surovo schmatne za rameno a pritlačí k zadným dverám.

S ťažkosťami sa pokúšam zozbierať odvalu a prehovoriť.

„Nechcel vás...“

„Ruky na palubnú dosku!“ vyštekne na mňa policajt. „Nehýb sa!“

Urobím, čo mi prikáže, ale ruky sa mi chvejú tak, že nimi nedokážem nehýbať.

Khalilovi prehmatá celé telo. „Oukej, frajer, som zvedavý, čo pri sebe máš.“

„Nemám nič,“ odvrkne Khalil.

Stopätnástka mu telo prehmatá ešte dva razy. Naozaj nenájde nič.

„Zostaň tu,“ nariadi Khalilovi. „A ty tiež,“ pozrie sa cez okno na mňa. „Ani sa nepohni.“

Bojím sa čo i len prikývnuť.

Policajt sa vráti k svojmu autu.

Rodičia ma nevychovali tak, aby som sa polície bála. Jednoducho ma učili, aby som sa v ich prítomnosti správala rozumne. Vysvetlili mi, že nie je múdre hýbať sa, keď sa policajt ku mne obráti chrbtom. Khalil sa však pohne. Podíde k dverám vodiča.

Nie je rozumné robiť prudké pohyby.

Khalil urobí prudký pohyb. Otvorí dvere.

„Si v pohode, Starr...?“

Prásk!

Prvý výstrel. Khalilom šklbne. Z chrbta mu vystrekne krv. Chytí sa dverí, aby sa udržal na nohách.

Prásk!

Druhý výstrel. Khalil zalapá po dychu.

Prásk!

Tretí výstrel. Khalil sa na mňa šokovane pozrie.

Spadne na zem.

Znova mám desať rokov a hľadím, ako Natasha klesá k zemi.

Z pľúc sa mi vyderie ohlušujúci výkrik, vyletí mi cez hrdlo a moje telo sa každou bunkou postará o to, aby ma bolo počuť v širokom okolí.

Inštinky mi radia, aby som sa ani nepohla, ale všetko ostatné na mňa nalieha, aby som sa ihneď šla pozrieť na Khalila. Vyskočím z impaly a obehnem ju. Khalil upiera zrak na oblohu, akoby dúfal, že uvidí Boha. Ústa má otvorené, akoby chcel kričať. Ja revem dosť hlasno za nás oboch.

„Nie, nie, nie!“ Na viac sa nezmôžem. Pripadám si ako ročné batola, ktoré nepozná iné slová. Neviem, ako som sa dostala na zem vedľa neho. Mama mi raz povedala, že ak niekoho postrelia, mám sa pokúsiť zastaviť krvácanie, ale tu je veľké množstvo krvi. Priveľké množstvo krvi.

„Nie, nie, nie!“

Khalil sa nehýbe. Nepovie jediné slovo. Dokonca sa na mňa ani nepozrie. Telo mu stuhne a je preč. Dúfam, že vidí Boha.

Vtom začujem krik niekoho ďalšieho.

Zažmurkám cez slzy. Policajt s identifikačným číslom stopäťnásť na mňa čosi ziape a mieri na mňa zbraňou, ktorou zavraždil môjho priateľa.

Zdvihnem ruky nad hlavu.

TRI

Khalilovo telo nechajú ležať na zemi ako exponát na výstave. Celú ulicu ožarujú modré svetlá policajných áut a sanitiek. Ľudia postávajú bokom, usilujú sa zistiť, čo sa stalo.

„Dopekla, brácho,“ ozve sa nejaký chlap. „Oni ho zabili!“

Policajti prikážu davu, aby sa rozišiel. Nikto ich neposlúcha.

Záchranári nemôžu pre Khalila urobiť nič, namiesto toho teda strčia do sanitky mňa, akoby som ja potrebovala pomoc. Blikajúce svetlá upozorňujú na moju prítomnosť a ľudia natahujú krky, aby niečo videli.

Necítim sa výnimočne. Cítim sa nahovno.

Fízli sa začnú prehrabávať Khalilovi v aute. Zo všetkých síl sa pokúšam zakričať, aby s tým prestali. *Prosím, zakryte ho. Prosím, zatvorte mu oči. Prosím, zavrite mu ústa. Odídte od jeho auta. Neberte si jeho kefu na vlasy.* Hlas mi však uviazne v hrdle.

Stopätnásťka sedí na chodníku s hlavou v dlaniach. Ostatní policajti ho tľapkajú po pleci a upokojujú, že všetko dobre dopadne.

Konečne Khalila zakryjú plachtou. Nemôže pod ňou dýchať. Ani ja nemôžem dýchať.

Nemôžem.

Dýchať.

Zalapám po dychu.

A ešte raz.

A znova.

„Starr?“

Predo mnou sa zjavia hnedé oči lemované dlhými mihalnicami. Vyzerajú presne ako moje.

Fízlom som toho veľa nedokázala povedať, ale zvládla som im nadiktovať mená a telefónne čísla rodičov.

„Hej,“ osloví ma tatko. „Poď, ideme preč.“

Otvorím ústa, chcem niečo povedať. Z hrdla sa mi však vydrie iba vzlyk.

Mamka tatka odsunie nabok a objíme ma okolo pliec. Pohladi ma po chrbte a začne mi šepkať klamstvá, aby ma utešila.

„Už je dobre, zlatko. Už je dobre.“

Takto zotrváme dlhý čas. Napokon nám tatko pomôže vyjsť zo sanitky. Jednou rukou ma objíme, aby ma ochránil pred zvedavými pohľadmi, a odvedie ma k svojmu Chevroletu Tahoe, ktorý zaparkoval na konci ulice.

Šoféruje. Záblesky pouličných lúčok mu osvetľujú tvár, vďaka čomu si všimnem, že silno zatína zuby. Žily na holej hlave mu pulzujú.

Mamka má na sebe zdravotnícku blúzu s kačičkami. Dnes večer mala mať na pohotovosti mimoriadnu službu. Niekoľko ráz si pošúcha oči. Pravdepodobne myslí na Khalila alebo na to, že namiesto neho som na ulici mohla ležať ja.

Dvíha sa mi žalúdok. Z Khalila vytieklo toľko krvi! Mám ju na rukách, na Sevenovej mikine, na teniskách. Ešte pred hodinou sme sa spolu smiali a po dlhom čase rozprávali. Teraz som celá od jeho krvi...

V ústach sa mi nahromadia horúce sliny. Prudko mi zdvihne žalúdok. Napne ma.

Mamka ma kontroluje cez spätné zrkadlo. „Maverick, okamžite zastav!“

Prepadnem cez zadné sedadlo a otvorím dvere, skôr než auto úplne zastaví. Mám pocit, že zo mňa vychádzajú všetky vnútor-
nosti a nemôžem im v tom nijako zabrániť.

Mamka vyskočí z auta a pribehne ku mne. Podrží mi vlasy a pohladí ma po chrbte.

„Zlatko moje, je mi to veľmi ľúto,“ povie.

Keď dorazíme domov, pomôže mi s vyzliekaním. Sevenova mikina a moje jordany zmiznú v čiernom vreci na odpad. Už nikdy ich neuvidím.

Sedím vo vani plnej vriacej vody a surovo si drhnem ruky, aby som zo seba zmyla Khalilovu krv. Tatko ma odnesie do postele a mamka mi prstami prechádza po vlasoch, kým nezaspím.

Viac ráz sa strhnem z nočných môr. Mamka mi pripomína, aby som dýchala rovnako ako pred tým, než som vyrástla z as-
tmy. Domnievam sa, že v mojej izbe plánuje zostať celú noc, lebo vždy keď sa zobudím, mi sedí na posteli.

Tentoraz je však preč. Krikľavomodrá farba stien mi dráždi ro-
zospaté oči. Hodiny ukazujú päť. Moje telo si tak zvyklo vstávať o piatej, že mu nezáleží na tom, či je sobota, alebo nie.

Upriem zrak na fosforeskujúce hviezdičky na strope a v du-
chu sa usilujem zrekapitulovať včerašiu večer. Mysľou mi preletia spomienky na večierok, na potýčku, na fizla s identifikačným číslom stopätnásť, ktorý nás s Khalilom zastavil. V ušiach sa mi rozozvučí prvý výstrel. Druhý. Tretí.

Ležím v posteli. Khalil v okresnej márnici.

Tam skončila aj Natasha. Hoci od toho dňa ubehlo už šesť ro-
kov, stále ho mám živo v pamäti. Zametala som podlahu v na-
šom obchode s potravinami, aby som si našetrila na prvé jordany, keď vtom vtrhla dnu Natasha. Mala zavalitú postavu (mamka jej hovorievala, že to je ešte detský tuk), tmavohnedú pleť a vrkoče, ktoré vždy pôsobili úhľadne, akoby si ich práve zaplietla. Hroz-
ne som jej ich závidela.

„Starr, praskol hydrant na Elm Street!“ zvolala.

Bolo to, akoby povedala: *Našla som akvapark, kde sa nevyberá vstúpne!* Spomínam si, ako som sa pozrela na tatka a pohľadom

ho prosila, aby ma pustil. Dovolil mi odísť pod podmienkou, že sa do hodiny vrátim.

Asi nikdy som vodu nevidela vystrekovať tak vysoko ako v ten deň. Okolo hydrantu sa zhromaždila takmer celá štvrt'. Všetci sa dobre bavili. Auto som najprv zbadala iba ja.

Zo zadného okna sa vystrčila potetovaná ruka zvierajúca pištoľ. Ľudia sa rozutekali na všetky strany. Ja však nie. Mala som pocit, že sa mi nohy zrástli s chodníkom. Natasha sa celá šťastná člapkala vo vode, keď tu zrazu...

Prásk! Prásk! Prásk!

Strmhľav som skočila do blízkeho ružového kra. Kým som z neho vyšla, ktosi kričal: „Volajte deväťstojedenašť!“ Najskôr som si myslela, že záchranku chcu zavolať mne, lebo som mala zakrvavenú košeľu. Poškrabali ma trne na ružovom kre, nič viac. Vzápätí som si však uvedomila, že ju volajú Natashi. Jej krv sa miešala s vodou a sledovali sme, ako dole ulicou tečie červená rieka.

Vyzerala, že sa veľmi bojí. Mali sme desať rokov, netušili sme, čo sa stane, keď človek umrie. Dopekla, veď to dodnes netuším! Natasha to musela zistiť, hoci nemala záujem.

Viem, že nie. Ani Khalil nemal.

Dvere do mojej izby sa s vrzgotom otvoria a nakukne mamka. Pokúsi sa o úsmev. „Aha, kto sa nám zobudil!“

Sadne si na svoje obľúbené miesto na posteli a položí mi ruku na čelo, aj keď nemám horúčku. Keďže sa v kuse stará o choré deti, predpokladám, že je to akýsi reflex. „Ako ti je, chrumka?“

Tá prezývka! Rodičia tvrdia, že len čo som prestala piť z dojčenskej fľaše, začala som v kuse čosi chrúmať. Napriek tomu, že veľký apetít som už stratila, prezývky sa zrejme nezbatim. „Som unavená,“ odpoviem. Môj hlas znie obzvlášť chrapľavo. „Najradšej by som celý deň preležala v posteli.“

„Viem, zlatko, ale nechcem, aby si tu bola sama.“

Po ničom momentálne netúžim tak, ako po samote. Mamka sa síce pozerá na mňa, ale mám pocit, že vidí moje niekdajšie ja: Malé dievčatko s dvoma vrkočmi a krivým zubom, ktoré se-

baisto vyhlasovalo, že je jedna z Neporaziteľných sestier. Je to zvláštne, no zároveň ma to upokojuje ako hrubá deka, do ktorej sa môžem tuho zavinúť.

„Lúbim ťa,“ povie mi.

„Aj ja ťa lúbim.“

Vstane a načiahne za mnou ruku. „Pod', urobíme ti raňajky.“

Pomaly kráčame do kuchyne. Na chodbe visí maľba ukrižovaného čierneho Ježiša a vedľa neho je fotografia Malcolma X s puškou v ruke. Starkej sa dodnes nepáči, že tieto dva obrazy visia vedľa seba.

Bývame v jej niekdajšom dome. Darovala ho mojim rodičom po tom, čo ju strýko Carlos nastáhoval do svojho veľikánskeho domu na predmestí. Strýka Carlosa odjakživa znepokojovalo, že starká žije na Garden Heights sama, najmä preto, lebo starší ľudia sa obeťami vlámaní a krádeží stávajú častejšie než ostatné skupiny obyvateľstva. Starká si však o sebe vôbec nemyslí, že je stará. Z domu odmietala odísť dokonca aj vtedy, keď sa k nej napokon ktosi skutočne vlámal a ukradol jej televízor. Večne opakovala, že z jej domova ju nijakí gauneri nevyženú. Asi o mesiac strýko Carlos vyhlásil, že s tetou Pam potrebujú, aby im starká pomohla s deťmi. Keďže podľa starkej nevie teta Pam „tým úbohým detičkám uvariť ani prd makový“, nakoniec súhlasila, že sa presťahuje. V dome však napriek tomu na každom kroku cítime jej prítomnosť. Vzduch stále vonia po potpourri, steny zdobia kvetinové tapety a takmer v každej izbe sa nachádza čosi ružové.

Ako sa blížíme ke kuchyni, začujeme, že sa tatko zhovára so Sevenom. Len čo otvoríme dvere, zmlknu.

„Ránko, dievčatko moje.“ Tatko vstane od stola a pobožká ma na čelo. „Aspoň trochu si sa vyspala?“

„Hej,“ zaklamem, kým ma vedie k stoličke. Seven na mňa bez slova vyvaľuje oči.

Mamka otvorí chladničku, ktorej dvere sú preplnené letákmi z bufetov s rýchlym občerstvením a magnetkami v tvare ovocia. „Tak, chrumka,“ začne, „šunku si dáš morčaciu či obyčajnú?“

„Obyčajnú.“ Prekvapuje ma, že mám na výber. Bravčovinu

totiž nikdy nejeme. Niežeby sme boli moslimovia. Skôr sme „Kristlimovia“. Mamka sa stala členkou Cirkvi chrámu Kristovho ešte v časoch, keď bola ešte v brušku. Tatko síce verí v čierneho Ježiša, ale viac ako Desatorom Božích prikázaní sa riadi Desatibodovým programom Čiernych panterov. V niektorých názoroch sa zhodne aj so združením černošských moslimov Islamský národ, ale nedokáže sa vyrovnáť s faktom, že Islamský národ pravdepodobne zavraždil Malcolma X.

„V mojom dome je prasa?“ zamrmle tatko a sadne si vedľa mňa. Seven sa naňho uskrnie. S tatkom sa na seba neuveriteľne podobajú. Ak by ste Sevena odfoťili a potom v počítači vytvorili jeho podobizeň staršiu približne o dvadsať rokov, dostali by ste tatka. Pridajte k nim môjho malého brata Sekaniho a uvidíte tú istú osobu vo veku osem, sedemnášť a tridsaťšesť rokov. Všetci traja majú štíhle postavy, tmavohnedú pleť, husté obočie a dlhé, takmer ženské mihalnice. Sevenove dredy sú také dlhé, že keby si ich ostrihal, holohlavému tatkovi aj krátkovlasému Sekanimu by vystačili na bohatú hrivu.

Ja zasa vyzerám tak, akoby si Boh vzal plechovku od farby, nalial do nej odtiene pleti oboch rodičov a poriadne ich zmiešal, čím vznikla moja karamelovohnedá pokožka. Po otcovi som zdedila mihalnice a, žiaľ, aj obočie. Inak sa vďaka veľkým hnedým očiам a trochu privysokému čelu podobám skôr na mamu.

Mamka so šunkou v ruke prejde okolo Sevena a stisne mu plece. „Ďakujem, že si tu včera zostal s bratom, aby sme mohli...“ Hlas sa jej zasekne v hrdle, ale spomienka na včerajšok už visí vo vzduchu. Odkáže si. „Ceníme si to.“

„V pohode. Potreboval som vypadnúť z domu.“

„King u vás prespal?“ opýta sa tatko.

„Skôr mám pocit, že sa k nám nasťahoval. Iesha dookola opakuje, že by mohli žiť ako rodina...“

„Hej,“ preruší ho tatko, „chlapče, hovoríš o svojej mamke. Nevolaj ju po mene ako dospelák.“

„Nieкто v tom dome musí byť dospelý,“ usúdi mamka. Vytiahne panvicu a zakričí do chodby: „Sekani, posledný raz ti

hovorím, ak chceš ísť na víkend ku Carlosovi, okamžite vstávaj! Kvôli tebe neprídem neskoro do roboty.“ Dnes zrejme musí nastúpiť na dennú zmenu, aby si nahradila včerajšok.

„Tati, veľmi dobre vieš, ako sa to skončí,“ povie Seven. „King ju zmláti, ona ho vykopne z domu. On sa k nej potom vráti a nakecá jej, že sa zmenil. Ale tentoraz mu nedovolím, aby na mňa zdvihol ruku.“

„Kedykoľvek sa môžeš nastahovať k nám,“ povie tatko.

„Viem, ale nemôžem sa vykašľať na Kenyu a na Lyric. Ten blázon by bol schopný zmastiť aj ich. Je mu úplne fuk, že sú jeho dcéry.“

„Oukej,“ odvetí tatko. „Nieže mu dačo povieš, ale ak na teba ešte raz zdvihne ruku, vybavím si to s ním.“

Seven prikývne, potom sa obráti ku mne. Otvorí ústa a chvíľu potrvá, kým zašepká: „Starr, je mi ľúto, čo sa včera stalo.“

Konečne niekto berie na vedomie mrak, ktorý visí nad kuchyňou, čo z nejakého dôvodu znamená aj to, že niekto konečne berie na vedomie aj mňa.

„Vďaka,“ odvetím, hoci sa to podľa mňa vôbec nehodí. Súciť si nezaslúžim ja. Zaslúži si ho Khalilova rodina.

V miestnosti zavládne hrobové ticho, ktoré prerušuje len prskanie šunky na panvici. Pripadáam si, akoby som na čele mala nálepku *Pozor, krehké!* a všetci radšej mlčia, ako by mali riskovať a povedať čosi, čo by ma mohlo zlomiť.

Nič však nie je horšie ako mlčanie.

„Seven, požičala som si tvoju mikinu,“ zamrmlam. Je lepšie niečo tresnúť, ako nepovedať nič. „Tú modrú. Mamka ju musela vyhodiť. Bola celá od...“ preglgnem. „Od Khalilovej krvi.“

„Aha...“

Kuchyňa sa na chvíľu ponorí do ticha.

Mamka sa obráti k panvici. „Nedáva to zmysel. To dieťa...“ začne zastretým hlasom. „Veď bol ešte len dieťa.“

Tatko pokrúti hlavou. „Ten chalan v živote nikomu neublížil. Taký koniec si nezaslúžil.“

„Prečo ho zastrelili?“ opýta sa Seven. „Ohrozoval fyzla či čo?“

„Nie,“ zašepkám.

Uprene sa zahľadím na stôl. Cítim, že ma všetci pozorujú.

„Neurobil nič,“ pokračujem. „Neurobili *sme* nič. Veď Khalil ani nemal zbraň!“

Tatko pomaly vzdychne. „Keď to zistia ľudia zo štvrte, stratia nervy.“

„Už to rozoberajú na Twitteri,“ podotkne Seven. „Včera večer som to videl.“

„Spomenuli tvoju sestru?“ zaujíma sa mamka.

„Nie. Píšu len heštegy typu #RIPKhalil, #fuckthepolice a podobne. Asi ešte nevedia podrobnosti.“

„Čo sa mi stane, keď podrobnosti vyjdú najavo?“ vyjachcem zo seba.

„Ako to myslíš, zlatko?“ opýta sa mama.

„Okrem fyzla som tam bola iba ja. O takých prípadoch ste už predsa počuli. Najskôr sa to dostane do večerných správ, potom sa svedkom začnú vyhrážať smrťou, ostatní fyzli im spravia zo života peklo a tak ďalej.“

„Nedovolím, aby sa ti niečo stalo,“ uistí ma tatko. „Nikto z nás to nedovoli.“ Pozrie sa na mmku a Sevena. „Nikomu nepovieme, že Starr tam bola.“

„Ani Sekanimu?“ spýta sa Seven.

„Nie,“ odvetí mamka. „Najlepšie bude, ak sa to nedozvie. Na teraz mu to zamlčíme.“

Už viac ráz som sa s tým stretla. Černocho zavraždili len preto, lebo bol čierny, a na internete sa rozpútalo hotové peklo. Tvitovala som heštegy #rip, zdieľala všelijaké obrázky na Tumblri a podpisovala všemožné petície. Odjakživa som vravievala, že keby som také niečo videla na vlastné oči, do celého sveta by som mocným hlasom vykričala pravdu.

No teraz, keď sa mi to naozaj stalo, mám strach otvoriť ústa.

Najradšej by som zostala doma a pozerala svoj najobľúbenejší seriál *Fresh Prince*. Všetky epizódy viem odrecitovať hádam od slova do slova. Áno, pri sledovaní sa dobre bavím, ale zároveň

mám miestami pocit, že na obrazovke sa premietajú zážitky z môjho života. Dokonca mi je blízky aj text ústrednej pesničky. Aj v mojej štvrti sa našla partia gangstrov, ktorí nemali za lubom nič dobré, boli to problémové decká a zabili Natashu. Mojich rodičov to vydesilo, a hoci ma neposlali bývať do snobskej štvrte k tete a strýkovi, aspoň ma zapísali do súkromnej školy.

Len by som si želala, aby som na Williamsonovej mohla byť sama sebou, presne ako bol Will sám sebou v meste Bel-Air.

Doma chcem zostať sčasti aj preto, aby som mohla zavolať Chrisovi. Po včerajšku mi pripadá hlúpe hnevať sa naňho. Alebo by som sa mohla ozvať Hailey a Mayi, ktoré sa podľa Kenye nepočítajú ako moje kamarátky. Asi rozumiem, prečo to hovorí. Nikdy ich nepozývam k nám domov. Prečo by som to robila? Ony bývajú v minivilách. Náš dom je iba mini.

V siedmej triede som urobila tú chybu, že som ich pozvala na pyžamovú párty. Mamka mi rozprávala, čo všetko nám dovolí. Môžeme si nalakovať nechty, zostať celú noc hore a zjesť toľko pizze, koľko len budeme vladať. Naplánovala som skvelý víkend, ktorý by sa vyrovnal víkendom u Hailey. U nej občas prespávame ešte aj dnes. Pozvala som k nám aj Kenyu, aby som aspoň raz bola so všetkými tromi kamarátkami naraz.

Hailey neprišla. Jej tatko si neželal, aby nocovala v „gete“. Náhodou som začula rodičov, ako sa o tom zhovávajú. Maya síce prišla, ale napokon ešte v ten večer zavolala rodičom, aby po ňu prišli. Za rohom totiž ktosi strieľal z idúceho auta a výstrely ju vyplašili.

Vtedy som si uvedomila, že Williamsonova súkromná stredná je jeden svet, Garden Heights druhý, a tak to musí aj zostať.

Vôbec nezáleží na tom, čím by som najradšej vyplnila dnešok – rodičia mi prichystali iný program. Mamka mi oznámi, že musím ísť tatkovi pomáhať do potravín. Prv než Seven odíde do práce, vojde do mojej izby v kaki nohaviciach a v polokošeli s logom obchodu s elektronikou Best Buy a objíme ma.

„Mám ťa rád,“ povie mi.

Presne preto neznášam, keď niekto zomrie. Lebo ľudia odrazu robia niečo, čo by inak nerobili. Dokonca aj mamka ma zviaa tuhšie, dlhšie a s väčším súcitom ako inokedy, keď ma objíma „len tak“. Na druhej strane Sekani mi z taniera kradne šunku, špehuje, čo si prezerám na mobile a cestou z kuchyne mi schválne stúpi na nohu. Zbožňujem ho za to.

Nášmu pitbullovi Tehlošovi vynesiem von misku so žrádlom a zvyšnú šunku. Tatko ho nazval Tehloš preto, lebo odjakživa je ťažký ako vreca tehál. Len čo ma zbadá, začne skákať a zo všetkých síl sa usiluje vyslobodiť z reťaze. Keď k nemu pristúpim, od radosti na mňa vyskočí tak prudko, že takmer stratím rovnováhu.

„Sadni!“ prikážem mu. Tehloš sa skrčí na trávnu, uprie na mňa široké oči a zakňučí. Takto podľa neho vyzerá ospravedlnenie.

Viem, že pitbully môžu byť agresívne, ale Tehloš sa väčšinu času správa ako šteniatko. *Prerastené* šteniatko. Ak by sa nám však niekto pokúsil vlámať do domu, na šteňaciu verziu Tehloša by rozhodne nenarazil.

Kým ho krmím a do misky mu lejem čerstvú vodu, tatko v záhrade zbiera kelové listy a strihá ruže, ktoré majú hlavičky veľké ako moje dlane. Tatko tu každý večer dlhé hodiny sadí, okopáva a rozpráva. Tvrdí, že dobrá záhrada si vyžaduje dobré rozhovory.

Asi o tridsať minút už sedíme v jeho aute, okná máme spustené. V rádiu sa Marvin Gaye v pesničke *What's going on* pýta, čo sa deje. Vonku je ešte tma, ale cez oblaky sa už predierajú prvé lúče slnka. Ulice zatiaľ zívajú prázdnotou. Zavčas rána tu vládne také ticho, že k nám až z diaľnice dolieha burácanie kamiónov s osemnástimi kolesami.

Tatko si pohmkáva melódiu Marvinovej pesničky, ale v správnej tónine by ju nevedel zaspievať asi ani vtedy, keby mu ju podali na táčni. Má na sebe basketbalový dres tímu Los Angeles Lakers, a keďže si podeň neobliekol košeľu, vidno mu potetované ruky. Z jedného ramena sa na mňa usmieva moja podobizeň z detstva, ktorú si naveky vryl do kože spolu s nápisom *Mám prečo žiť, mám prečo umrieť*. Sevena a Sekaniho si dal zvečniť na druhé

rameno s rovnakým nápisom. Vyznanie lásky v najúprimnejšej podobe.

„Chceš sa pozhovárať o včerajšku?“ opýta sa ma.

„Nie.“

„Oukej. Kedykoľvek zmeníš názor, vieš, kde ma nájdeš.“

Ďalšie vyznanie lásky v najúprimnejšej podobe.

Zabočíme na Marigold avenue, kde sa už naši susedia prebúdzajú do nového dňa. Niekoľko žien so šatkami s kvetinovým vzorom na hlave vychádza zo samoobslužnej pracovne s veľkými košmi oblečenia v rukách. Pán Reuben odomyká bezpečnostné rolety na svojej reštaurácii. Jeho synovec, kuchár Tim, sa zatiaľ opiera o stenu a šúcha si rozospaté oči. Slečna Yvette kráča do svojho kozmetického salóna a zopár ráz si zívne. Svetlá na obchode s vínom a liehovinami sú rozsvietené ako vždy.

Tatko zaparkuje pred Potravinami u Cartera, naším rodinným obchodom. Keď som mala deväť rokov, odkúpil ho od bývalého majiteľa, pána Wyatta, ktorý odišiel z Garden Heights, aby mohol celý deň vylihovať na pláži a sledovať krásne ženy. (To sú jeho slová, nie moje.) Pán Wyatt bol jediný človek, ktorý bol ochotný zamestnať tatka po tom, čo ho prepustili z basy. Neskôr tatkovi povedal, že iba on si získal jeho dôveru natoľko, že mu môže s čistým svedomím zveriť vedenie svojho obchodu.

V porovnaní s Walmartom sú naše potraviny maličké. Okná a dvere chránia biele kovové mreže, takže obchod trochu pripomína väzenie.

Pred potravinami stojí pán Lewis z vedľajšieho holičstva. Ruky prekríži nad tučným bruchom a prižmúrenými očami sa pozrie na tatka.

Tatko si povzdychne. „Už je to tu zas.“

Vystúpime. Pán Lewis je najlepší holič v Garden Heights – dokazuje to Sekaniho vysoké afro, ktoré je na temene zastrihnuté naplocho a na bokoch dostratena –, ale sám si vlasy vôbec neupravuje. Pre veľké brucho si nedovídí na nohy a od smrti manželky ho nikto neupozorňuje, že nosí prikrátke nohavice

a nie vždy si natiahne rovnaké ponožky. Napríklad dnes má jednu pásikavú a druhú károvanú.

„Obchod sa kedysi otváral presne o päť päťdesiatpäť,“ zvolá. „O päť päťdesiatpäť!“

Je päť minút po šiestej.

Tatko odomkne hlavný vchod. „Viem, pán Lewis, ale už som vám povedal, že ja obchod vediem inak ako Wyatt.“

„To mi nemusíš hovoriť. Najprv mu zvesíš obrazy – kto už len vymení fotografiu doktora Martina Luthera Kinga za dákeho niktoša...“

„Huey Newton neni niktoš!“

„Ale nemá na doktora Martina Luthera Kinga! A potom si za zamestnancov vyberieš gaunerov. Som počul, že toho mladíka Khalila včera odbachli. Asi predával dáky matroš!“ Pán Lewis si tatka premeria od basketbalového dresu až po tetovanie. „Bohvie, kým sa inšpiroval.“

Tatko zatne zuby. „Starr, zapni kávovar a urob pánovi Lewisovi kávu.“

Aby už odtiaľto vypadol, v duchu dokončím tatkovu vetu.

Stisnem vypínač na kávozare. Stojí na samoobslužnom stole, na ktorý z fotografie na stene dohliada politický aktivista Huey Newton so zdvihnutou päťou symbolizujúcou černošské hnutie Black Power.

Mala by som vymeniť filter, vodu aj kávu, ale za to, ako sa pán Lewis vyjadroval na Khalilovu adresu, dostane kávu zo včerajšej usadeniny.

Pomaly krivká pomedzi uličky a vyberie si osie hniezdo z medového cesta, jablko a veľký kus bravčovej tlačienky. Podá mi osie hniezdo. „Zohrej ho, dievča. Ale nieže to preženieš.“

Nechám ho v mikrovlnke, kým sa plastový obal úplne nenafúkne a nepukne. Pán Lewis sa do hniezda zahryzne hneď, ako ho vyberiem.

„Je horúce ako fras!“ Žuje a súčasne sa pokúša fúkať. „Pridlho si ho zohrievalo, dievča! Spálím si celú hubu!“

Len čo pán Lewis odíde, tatko na mňa sprisahanecky žmurkne.

Do obchodu potom prichádzajú stáli zákazníci, napríklad pani Jacksonová, ktorá si zeleninu kupuje výlučne od tatka. Štyria chalani s červenými očami a vo voľných nohaviciach vykúpia takmer všetky balíčky zemiakových lupienkov. Keď im tatko povie, že ešte je priskoro na to, aby boli takí zhulení, neuveriteľne sa rozosmejú. Jeden z nich pri odchode olíže ďalší džoint. Okolo jedenástej si pani Rooksová kúpi niekoľko ruží a malé občerstvenie na stretnutie bridžového klubu. Má ovisnuté viečka a pozlátané predné zuby. Aj parochňu má žltú ako zlato.

„Zlatko, mali by ste tu predávať loto,“ povie, kým jej tatko blokuje nákup a ja ho balím do tašky. „Dneska sa hrá o tristo miliónov!“

Tatko sa usmeje. „Naozaj? Pani Rooksová, čo by ste robili s toľkými peniazmi?“

„Pánečku! Zlatko, otázka skôr znie, čo by som s toľkými peniazmi *nerobila*. Prisámvačku, nasadla by som do prvého lietadla a vypadla čo najďalej.“

Tatko sa rozosmeje. „Nehovorte! Kto by potom pre nás piekol červené zamatové torty?“

„Museli by ste si dakoho zohnať, lebo mňa by tu už nikto nevidel!“ Ukazovákom namieri na regály s cigaretami za nami. „Zlatko, podaj mi škatuľku tých newportiek.“

Tie najradšej fajčí aj naša starká. Tatko si ich kupoval tiež, ale potom som ho poprosila, aby s fajčením prestal. Schytím škatuľku a podám ju pani Rooksovej.

Chvíľu na mňa uprene hľadí, škatuľkou si tľapká po dlani a ja čakám, kedy *to* príde. Súcit. „Zlatko, počula som, čo sa stalo Rosalinmu vnukovi,“ povie. „Je mi to nesmierne ľúto. Ste sa kamarátili, šak?“

Pichne ma pri srdci, že hovorí v minulom čase, ale odpoviem len: „Áno, pani.“

„Hmm!“ Pokrúti hlavou. „Pane, zmiluj sa nad ním. Skoro mi puklo srdce, jak som sa to dopočula. Včera som chcela ísť k Rosalie, ale už mala v dome kopy ľudí. Chúďa Rosalie. Dosť sa trápi a ešte sa jej prihodí aj hento. Barbara mi vravela, že Rosalie netu-

ší, jak mu zaplatí pohreb. Sme rozmýšľali, či sa dáko nevyzbierame. Prispel by si nám, Maverick?“

„Samozrejme. Len si povedzte, koľko potrebujete.“

Pani Rooksová sa usmeje a vycerí zlaté zuby. „Chlapče, ako ma teší, keď vidím, na akú cestu ťa priviedol Pán. Mamka by na teba bola hrdá.“

Tatko sťažka prikývne. Tatkova mamka zomrela pred desiatimi rokmi, čo je dosť dlhý čas na to, aby ju už neoplakával každý boží deň, no zároveň prikrátka na to, aby pri spomienke na ňu nezosmutnel.

„A kukni na svoje dievčatko,“ hodí očkom po mne. „Celá Lisa! Maverick, radšej si dávaj pozor. Chaloši zo štvrte budú isto skúšať šťastie.“

„Tí nech si dávajú pozor! Viete, že nič podobné nestrpím. Starr do štyridsiatky randiť nebude.“

Spomeniem si na Chrisove esemesky a rukou siahnem do vrecka. Doriti, mobil som nechala doma. Tatko o Chrisovi z pochopiteľných dôvodov netuší. Chodíme spolu už vyše roka. Seven o ňom vie, lebo ho stretol v škole, a mamke to došlo, keď ma Chris v kuse navštevoval u strýka Carlosa. Tvrdil o sebe, že je môj kamarát, ale jedného dňa nás mamka so strýkom Carlosom pristihli, keď sme sa bozkávali. Hneď podotkli, že tak sa kamaráti nebozkávajú. Chris sa asi nikdy v živote nečervenal viac ako vtedy.

Mamke ani Sevenovi neprekáža, s kým chodím, hoci Seven by bol najradšej, keby sa zo mňa stala mniška. Čo už. Len neviem v sebe nájsť toľko odvahy, aby som o Chrisovi povedala tatkovi. Nie preto, že si neželá, aby som randila. Skôr ide o to, že Chris je biely.

Najprv som si myslela, že mama bude proti, ale povedala mi len: „Ak nie je gauner a správa sa k tebe pekne, nech je pre mňa za mňa aj bodkovaný.“ Tatko sa na druhej strane večne rozčuľuje, že Halle Berry „sa správa, akoby už nechcela mať s čiernymi bratmi nič spoločné“, a že celé je to postavené na hlavu. Vždy, keď sa dozvie, že beloch tvorí pár s černoškou alebo černocho

s beloškou, povie, že nie sú v poriadku. Nechcem, aby si to isté myslel aj o mne.

Mamka mu, našťastie, nič nepovedala. Odmieťa sa do toho pliesť. S Chrisom chodím ja, a tak je na mne, aby som ho predstavila tatkov.

Pani Rooksová odíde. O niekoľko sekúnd sa rozozvučí zvonček na dverách a do obchodu vojde Kenya. Má obuté pekné tenisky Bazooka Joe Nike Dunks, ktoré mi zatiaľ v zbierke chýbajú. Kenya vždy nosí perfektné tenisky.

Z regálov si vyberie to, čo zvyčajne. „Čau, Starr. Zdravím, strýčko Maverick.“

„Sevas, Kenya,“ odvetí tatko, hoci v skutočnosti nie je jej strýko, iba otec jej brata. „Máš sa?“

Kenya prejde k pokladni s obrovským balením pikantných chrumiek Cheetos a so spritom. „V poho. Mamka sa pýta, či môj brat spal u vás.“

Už zasa volá *Sevena môj brat*, akoby si naňho nikto iný nemohol nárokovať. Pekelne ma to vytáča.

„Odkáž mamke, že jej zavolám,“ odvetí tatko.

„Oukej.“ Kenya zaplatí za nákup a pozrie sa mi do očí. Nenápadne mykne hlavou nabok.

„Idem pozametať okolo regálov,“ poviem tatkovi.

Kenya sa vyberie za mnou. Schytím metlu a zamierim do uličky s ovocím a so zeleninou na opačnom konci obchodu. Zopár bobúľ hrozna sa skotúlalo na zem, keď ich pred zakúpením ochutnávali zhúlení chalani. sotva začnem zametať, keď sa mi Kenya prihovorí.

„Počula som, čo sa stalo Khalilovi. Starr, je mi to hrozne ľúto. Si v pohode?“

S námahou prikývnem. „Len... len tomu nemôžem uveriť. Hoci sme sa dlho nevideli, aj tak...“

„... to bolí,“ dopovie za mňa Kenya, keď vidí, že nevládzem.

„Presne.“

Doriti, cítim, že sa mi do očí hrnú slzy. Nerozplačem sa, nerozplačem sa, nerozplačem sa...

„Keď som sem vchádzala, v kútiku duše som dúfala, že ho stretnem,“ povie ticho. „Ako kedysi, keď tu balil potraviny do papierových tašiek a mal na sebe tú otrasnú zásteru.“

„Tú zelenú,“ zamrmlm.

„Hej. Večne opakoval, že ženy zbožňujú mužov v uniforme.“

Sklopím zrak na podlahu. Ak sa teraz rozplačem, asi nikdy neprestanem.

Kenya s puknutím otvorí balíček pikantných Cheetos a ponúkne ma. Jedlo útechy.

Strčím ruku do balíčka a vytiahnem zopár chrumiiek. „Ďakujem.“

„Niet zač.“

Chrúmem Cheetos. Khalil tu mal byť s nami.

„Takže, ehm,“ prehovorím zachrípnutým hlasom. „Skočili ste si včera s Denasiou do vlasov?“

„Počúvaj,“ rozžiari sa, akoby celé hodiny čakala, kedy sa jej na to opýtam. „Tesne pred tým, ako sa všetko zomlelo, ku mne prišiel DeVante a vypýtal si moje číslo.“

„Myslela som si, že chodí s Denasiou.“

„DeVante je jeden z tých, ktorí sa neradi viažu. Tak či onak, Denasia na mňa hneď vybehla, ale prv než sme sa stihli pohádať, ozvali sa výstrely. Nakoniec sme utekali po tej istej ulici a ja som ju z celej sily plesla po zadku. Ohromná psina! Mala si nás vidieť!“

Radšej by som sa pozerala na ne ako na policajta s číslom sto-päťnásť. Alebo na Khalila s očami vyvrátenými dohora. Alebo na krv. Znova sa mi zdvihne žalúdok.

Kenya mi zamáva rukou pred očami. „Hej, si v pohode?“

Žmurkaním odožením spomienku na Khalila a fizla. „Jasné. Som.“

„Ozaj? Si dáka tichá.“

„Ozaj.“

Zmení tému. Nechám ju, aby mi porozprávala o druhom kole, ktoré pripravuje pre Denasiu.

Vtom ma tatko zavolá k pokladnici a len čo k nemu prídem,

podá mi dvacku. „Choď k Reubenovi a kúp mi hovädzie rebierka so...“

„... zemiakovým šalátom a s vyprázanou okrou,“ skočím mu do reči. To jedáva každú sobotu.

Pobozká ma na líce. „Už poznáš svojho tatka. Zlatko, ty si kúp, na čo máš chuť.“

S Kenyou vyjdeme z obchodu. Počkáme, kým prejde auto, z ktorého duní hlasná hudba. Šofér má sedadlo sklopené dozadu, takže sa zdá, že do rytmu piesne sa mu kýve iba špička nosa. Prebehneme na druhú stranu cesty do Reubenovej reštaurácie.

Na chodníku nás ovonia vôňa údeného mäsa a doľahnú k nám tóny nejakej bluesovej pesničky. Steny reštaurácie sú ovesané fotografiami bojovníkov za občianske práva, politikov a známych hostí, ktorí sa sem kedysi prišli najesť: okrem iných napríklad speváka Jamesa Browna či bývalého prezidenta Billa Clintona ešte z čias pred operáciou srdca. Samozrejme, nechýba ani fotografia doktora Martina Luthera Kinga či oveľa mladšieho pána Reubena.

Pokladníka od zákazníkov oddeľuje priečka z nepriestrelného skla. Po niekoľkých minútach státia v rade sa začnem ovievať. Klimatizácia sa pokazila už pred niekoľkými mesiacmi a gril teraz zvyšuje teplotu v celej budove.

Len čo prídeme na rad, pán Reuben na nás spoza sklenej priečky vycerí štrbavé zuby. „Starr, Kenya, vitajte! Ako sa máte?“

Pán Reuben je jeden z mála obyvateľov našej štvrte, ktorý ma oslovuje po mene. Nejakým zázrakom si pamätá mená všetkých zákazníkov. „Dobrý, pán Reuben,“ odzdravím sa. „Tatko si prosí to, čo zvyčajne.“

Zapíše si to do notesa. „Dobre, takže to máme hovädzie, krumpľový šalát, okru. Vy dve si dáte grilované krídelká s hranolčekmi? A s dvojitou porciou omáčky pre teba, moja Starr?“

Nejakým zázrakom si pamätá aj to, čo si zákazníci zvyčajne objednávajú. „Áno, pane,“ odpovieme jednohlasne.

„Oukej. No čo, baby, maléry zoširoka obchádzate?“

„Jasné, pane,“ s ľahkosťou zaklame Kenya.

„Čo by ste teda povedali na bábovku na účet podniku? Ako odmenu za dobré správanie.“

Prikývneme, poďakujeme sa. Pán Reuben by však Kenyu ponúkol bábovkou aj vtedy, keby vedel o jej potýčke s Denasiou. Je skrátka dobrák od kosti. Vždy, keď mu decká donesú ukázať vysvedčenie, dostanú od neho jedlo zadarmo. Ak majú dobré známky, vysvedčenie skopíruje a vyvesí na „Stenu hviezd“. Ak majú zlé známky, ale k vysvedčeniu sa priznajú a sľúbia, že sa polešia, tiež dostanú porciu zdarma.

„Rátajte tak cirka pätnásť minút,“ povie.

To v preklade znamená sadnite si a čakajte, kým zavolajú vaše číslo. Vyberieme si stôl vedľa hŕstky belochoch. Na Garden Heights len zriedka natrafíte na belochoch, ale keď sem zavítajú, tak spravidla do Reubenovej reštaurácie. Pozerajú správy na starom televízore, ktorý v rohu visí zo stropu. Chrumem Kenyine pikantné Cheetos. So syrovou omáčkou by chutili oveľa lepšie. „Spomenuli v správach Khalila?“

Kenya venuje väčšiu pozornosť svojmu mobilu. „Lebo ja pozerám správy! Ale sa mi marí, že som dačo videla na Twitteri.“

Čakám s pohľadom upretým na obrazovku. Medzi reportáž o vážnej dopravnej nehode na diaľnici a ďalšiu o odpadkovom vreci plnom živých šteniatok v parku vsunú krátku správu o vyšetrovaní prípadu strelby, do ktorej sa zaplietol policajný dôstojník. Nepovedia ani Khalilovo meno. Pekná prostosť!

Keď dostaneme objednané jedlo, vyberieme sa naspäť do obchodu. Len čo prejdeme cez cestu, pristaví sa pri nás sivé BMW. Znútra sa ozýva také dunenie basov, že sa ma zmocní pocit, že autu tlčie srdce. Okno na strane vodiča sa pomaly spustí, vyjde z neho hustý dym a na nás sa usmeje mužská stotridsaťkilová verzia Kenye. „Máte sa, Kráľovné?“

Kenya sa nakloní do okna a pobožká tatka na líce. „Čau, tati.“

„Ahoj, Starr-Starr,“ prihovori sa mi. „Ani nepozdravíš strýčka?“

Mám sto chutí mu odvrknúť: *Neni si mi strýko! Neni si mi nič. A ak sa ešte raz dotkneš môjho brata...* „Čau, King,“ zamrmlam napokon.

Úsmev mu zmizne z tváre, akoby počul moje myšlienky. Potiahne si z cigary a z kútika úst vyfúkne dym. Pod ľavým okom má vytetované dve slzy. Za dva životy, ktoré vzal. Minimálne.

„Vidím, že ste boli u Reubena. Na,“ vystrčí dva tučné zvitky bankoviek, „vykompenzujte si šetko, čo ste minuli.“

Kenya si zvitok vezme bez zaváhania. Ja sa tých špinavých prachov nedotknem. „Nie, vďaka.“

„Ale no tak, kráľovná,“ žmurkne na mňa King. „Zober si peniaze od krstného.“

„Ona má dosť,“ povie odrazu tatko.

Pristúpi k nám. Oprie sa o okno auta, aby mal s Kingom oči na jednej úrovni, a pozdravia sa toľkými pohybmi rúk, že sa čudujem, ako si ich vedia zapamätať.

„Big Mav,“ uškrnie sa Kenyín tatko. „Máš sa, Kráľ?“

„Nevolaj ma tak.“ Tatko to nepovie dôrazne ani nahnevane, ale rovnakým tónom, ako keď ja niekomu hovorím, aby mi do hamburgera nedával cibuľu ani majonézu. Raz mi vysvetlil, že Kinga, čiže *Kráľa*, rodičia pomenovali podľa gangu, do ktorého neskôr vstúpil. Preto je meno dôležité. Robí človeka. King sa stal Pánom kráľom už vtedy, keď sa prvý raz nadýchol.

„Len som krstnej dcére chcel dať vreckové,“ prehodí King. „Som počul, čo sa stalo jej kamošovi. Je to v riti.“

„Hej. Vieš, jak to chodí,“ odvetí tatko. „Najprv strieľaj, potom sa pýtaj.“

„Si píš. Niekedy sú horší než my.“ King sa zachechce. „Ale počúvaj, chcem s tebou vybaviť jeden obchod. O chvíľu mi príde zásielka a potrebujem ju dakde schovať. Ieshin dom teraz sleduje priveľa očí.“

„Už som ti povedal, tie sračky mi sem nenos.“

King si pošúcha bradu. „Aha, oukej. Takže keď s tým človek sekne, zabudne, skade prišiel, zabudne, že bez mojich prachov by nijaký obchodík nemal...“

„Keby nebolo mňa, už dávno by si sedel! Tri roky v štátnej base, pamätáš? Nedlhujem ti absolútne nič.“ Tatko sa oprie o okno a dodá: „Ale ak sa ešte raz dotkneš Sevena, budem ti dl-

hovať rozbitú papuľu. Na to pamätaj, keď si sa teraz nastáhoval nazad k jeho mamke.“

King cmukne. „Kenya, nastúp do auta.“

„Ale tatko...“

„Čo som ti povedal? Pohni zadkom a nastúp do auta!“

Kenya mi na pozdrav zamrmle „maj sa“, potom obíde auto a sadne si na sedadlo spolujazdca.

„Oukej, Big Mav. Posledné slovo?“ opýta sa King.

Tatko sa vystrie. „Posledné slovo.“

„No dobre. Tak si dávaj pozor na jazyk, nieže si pustíš hubu na špacír. Asi ti netreba hovoriť, čo by som s tebou spravil.“

BMW vyštartuje preč.

ŠTYRI

V noci ma Natasha prehovára, aby som s ňou šla k hydrantu a Khalil ma prosí, aby som sa s ním šla previezť.

Roztrasené pery vykrivím do sileného úsmevu a poviem, že nemôžem ísť von. Dobiedzajú do mňa, no neoblomne im odolávam.

Zozadu sa k nim plazí temnota. Pokúšam sa ich varovať, ale nemám hlas. Tma ich v zlomku sekundy pohltí a hneď sa začne prikrádať ku mne. O krok ustúpim, no vzápätí zistím, že ma obklopuje zo všetkých strán.

Zobudím sa.

Na budíku svietia číslice 23.05.

Viac ráz sa zhlboka nadýchnem. Tielko a basketbalové šortky sa mi lepia na spotenú pokožku. Neďaleko kvília sirény, na ktoré Tehloš a ostatné psy zo štvrte odpovedajú zavýjaním.

Posadím sa na okraj postele a pošúcham si tvár, akoby som tým mohla z hlavy vymazať spomienky na nočnú moru. Spánok už neprichádza do úvahy. Ak to znamená, že sa s nimi opäť stretnem, tak určite nie.

Hrdlo mám suché ako šmirgeľ. Bolestne prahne po vode. Len čo sa nohami dotknem studenej podlahy, po celom tele mi prebehnú zimomriavky. Tatko vždy na jar a v lete zapína klimatizáciu na najvyššie obrátky, takže doma máme zimu ako v psinci. My ostatní sa chvejeme ako osiky, no on veselo vyhlasuje: „Trocha chladu ešte nikomu neublížilo.“ Klame!

Odšuchcem sa na chodbu. Cestou do kuchyne začujem mamin hlas: „Prečo nemôžu počkať? Práve videla zomierať jedného z najlepších kamarátov! Nepotrebuje sa k tomu hneď vracieť.“

Zastanem. Na chodbu preniká svetlo z kuchyne.

„Lisa, musíme to vyšetriť,“ odvetí druhý hlas. Patrí strýkovi Carlosovi, mamkinmu staršiemu bratovi. „Chceme sa dozvedieť pravdu, rovnako ako všetci ostatní.“

„Inými slovami, chcete ospravedlniť konanie toho hajzla,“ odvrkne tatko. „Vraj vyšetrovať... Vieš, komu to hovor!“

„Maverick, nič za tým nehľadaj,“ odpovie strýko Carlos.

„Šestnásťročný černochoz zomrel, lebo ho zabil biely fízal. Čo treba na tom vyšetrovať?“

„Pssst,“ zahriakne ich mamka. „Hovorte tichšie. Trvalo večnosť, kým Starr zaspala.“

Strýko Carlos pokračuje v rozhovore, ale hovorí tak potichu, že ho nepočujem. Pristúpim o krok bližšie.

„S farbou pleti to nemá nič spoločné,“ zamrmle.

„Blbosť,“ odsekne tatko. „Ak by v snobskom Rivertone zastavil fízal nejakého Richieho, tento rozhovor by sme nevedli.“

„Vraj bol drogový díler,“ podotkne strýko Carlos.

„A preto je v pohode, že ho zabil, hej?“ spýta sa tatko.

„To som nepovedal, ale vysvetľovalo by to Brianovo rozhodnutie. Možno mal pocit, že ho Khalil ohrozuje.“

Do úst sa mi derie slovo *nie* a z celých síl sa musím premáhať, aby som ho nevykrikla. Khalil tej noci rozhodne nepredstavoval nijakú hrozbu. A navyše, na základe čoho by fízal usúdil, že predáva drogy?

Moment. *Brian*. Tak sa volá Stopätnástka?

„Aha, takže vy sa poznáte!“ zaškľabí sa tatko. „Prečo ma to neprekvapuje?“

„Áno, sme kolegovia a či veríš, alebo nie, Brian je správny chlap. Určite to znáša zle. Ktovie, čo mu v tej chvíli prebehlo myslou.“

„Sám si to povedal. Domnieval sa, že Khalil je drogový diler,“ odvetí tatko. „*Gauner*. Rozmýšľam, ako na to prišiel, hm? Tým, že sa na Khalila pozrel? To mi vysvetli, detektív!“

Ticho.

„Prečo sa vlastne viezla v aute s drogovým dilerom?“ vyzvedá strýko Carlos. „Lisa, vravím ti, musíte ju aj Sekaniho vystahovať z tejto štvrte. Na mladých vplýva zle.“

„Zvažujem to.“

„Nikam nejdeme,“ zavrčí tatko.

„Maverick, videla zomierať dvoch kamarátov!“ zvolá mamka. „Dvoch! A to má len šesťnásť!“

„Z toho jeden zomrel rukou človeka, ktorý ju má chrániť! Fakt si myslíš, že keď budeš bývať vedľa nich, budú sa k tebe správať inak?“

„Prečo sa podľa teba všetko točí okolo farby pleti?“ zaujíma sa strýko Carlos. „Iné rasy nás ani zďaleka nezabíjajú toľkých, ako si zabíjame sami.“

„Brááácho, prosím ťa. Ak zabijem černocho, zavrú ma do basy. Ak fízel zabije mňa, pošlú ho na dovolenku. Prinajhoršom.“

„Vieš ty čo? Nemá zmysel o tom s tebou diskutovať,“ uzavrie debatu strýko Carlos. „Budete aspoň uvažovať o tom, že Starr dovolíte vypovedať?“

„Najskôr by sme jej asi mali zohnať právniku, Carlos,“ povie mamka.

„To zatiaľ nemusíte,“ odvetí.

„Ani fízel nemusel stlačiť spúšť,“ odsekne tatko. „Fakt si myslíš, že im dovolíme, aby sa vyšetrovatelia rozprávali s našou dcérou a prekrúcali jej slová, lebo nemá právniku?“

„Jej slová nebude nikto prekrúcať! Už som ti to vysvetlil, aj my sa chceme dozvedieť pravdu.“

„Pravdu predsa poznáme, o tú nám nejde! *Nám* ide o spravodlivosť,“ objasní mu tatko.

Strýko Carlos si povzdychne. „Lisa, čím skôr sa pohovára s detektívmi, tým lepšie. Ubehne to raz-dva. Len zodpovie niekoľko otázok, nič viac. Zbytočne by ste vyhadzovali peniaze na právnika.“

„Carlos, ak mám byť úprimná, neželáme si, aby sa ktokoľvek dozvedel, že Starr bola na mieste činu,“ zdôverí sa mu mamka. „Bojí sa. Ja sa bojím tiež. Ktovie, čo nás čaká.“

„Chápem, no uisťujem ťa, že ju ochránime. Ak nedôverujete úradom, mohli by ste dôverovať aspoň mne, čo poviete?“

„To neviem,“ pokrčí plecami tatko. „Mohli by sme?“

„Vieš čo, Maverick? Mám ťa už plné zuby...“

„Tak odíď z môjho domu.“

„Nebyť mňa a mojej mamy, tento dom by ti nepatrilo!“

„Prestaňte!“ skríkne mamka.

Prestúpim z nohy na nohu a poondená podlaha zaškripe hlasno ako poplašné zariadenie. Mama vrhne letný pohľad na chodbu a zabodne ho priamo do mňa. „Starr, miláčik, prečo nespíš?“

Nezostáva mi iné, len vojsť do kuchyne. Za stolom sedia rodičia v pyžame a strýko Carlos v teplákovvej súprave.

„Ahoj, dievčatko,“ pozdraví ma. „Hádam sme ťa nezobudili!“

„Nie,“ odvetím a sadnem si k mamke. „Už som bola hore. Trápi ma nočné mory.“

Všetci traja sa zatvária súcitne. Nepovedala som to preto, aby ma ľutovali. Vlastne neznášam súcit.

„Čo tu robíš?“ obrátim sa na strýka Carlosa.

„Sekani má pokazený žalúdok, tak ma poprosil, aby som ho odviezol domov.“

„A tvoj strýko bol práve na odchode,“ povie mi tatko.

Strýko Carlos zatne zuby. Odkedy sa z neho stal detektív, má akúsi okrúhlejšiu tvár. S mamkou majú rovnakú svetlohnedú alebo, ako hovorí starká, *tuhožltú* pleť, a keď sa rozčúli, očervenie presne tak ako teraz.

„Zlatko, veľmi ma mrzí, čo sa stalo Khalilovi,“ povie mi. „Práve

som tvojim rodičom vravel, že by detektívi ocenili, keby si prišla na stanicu odpovedať na niekoľko otázok.“

„Ak nechceš, nemusíš,“ dodá tatko.

„Vieš, čo si...“ osopí sa naňho strýko Carlos.

„Prosím vás, už vážne prestaňte,“ skočí im do reči mamka. Pozrie sa na mňa. „Chrumka, chceš sa porozprávať s policajtmi?“

Naprázdno prehltnem. Rada by som povedala áno, ale neviem sa rozhodnúť. Na jednej strane sú to policajti. Nespovedala by som sa teda len tak hocikomu.

Na druhej strane *sú to policajti*. Jeden z nich zabil Khalila.

Hoci... aj strýko Carlos je policajt a v živote by odo mňa nežiadal nič, čo by mi mohlo ublížiť.

„Dopomôžem svojou výpoveďou Khalilovi, aby sa dočkal spravodlivosti?“ opýtam sa.

Strýko Carlos prikývne. „Áno, dopomôžeš.“

„Bude tam aj Stopätnástka?“

„Kto?“

„Ten fízol, to je jeho identifikačné číslo,“ vysvetlím. „Zapamätala som si ho.“

„Aha. Nie, nebude tam. Sľubujem. Všetko dobre dopadne.“

Pre strýka Carlosa sú sľuby ešte posvätejšie než pre mojich rodičov. Skladá ich len vtedy, ak ich myslí smrteľne vážne.

„Fajn,“ prikývnem. „Idem do toho.“

„Vďaka.“ Strýko Carlos ku mne podíde a na čelo mi vtisne dva bozky. Presne ako v časoch, keď ma ukladal spať. „Lisa, prídte v pondelok po škole. Nebude to dlho trvať.“

Mamka vstane a objíme ho. „Ďakujeme.“ Vyjde s ním na chodbu a odprevadí ho k vchodovým dverám. „Dávaj si pozor, dobre? A keď prídeš domov, pošli mi esemesku.“

„Áno, pani. Rozprávaš ako naša mamka,“ podpichne ju.

„No a čo. Hlavne mi napiš, inak...“

„Oukej, oukej. Dobrú noc.“

Mamka sa vráti do kuchyne a tuhšie sa zavinie do županu. „Chrumka, ráno s tatkom nejdeme do kostola. Namiesto toho navštívime slečnu Rosalie. Ak chceš, môžeš ísť s nami.“

„Boli by sme radi,“ pridá sa tatko. „Ale ak nechceš, nijaký strýko ťa do toho nenúti.“

Mamka naňho škaredo zazrie, potom sa obráti ku mne: „Zvládla by si to?“

Ak mám byť úprimná, rozhovor so slečnou Rosalie bude možno náročnejší než rozhovor s fyzlami. Khalilovi však dlhujem návštevu jeho starej mamy. Veď možno ani nevie, že som svedkyňa jeho vraždy. Ak to predsa len vie a zaujíma ju, čo sa stalo, má väčšie právo opýtať sa ma než ktokoľvek iný.

„Áno. Pôjdem s vami.“

„Tak jej radšej čím skôr zoženme právnika,“ povie tatko.

„Maverick,“ vzdychne mamka. „Ak si Carlos myslí, že ho zatiaľ nepotrebuje, verím jeho úsudku. Navyše budem celý čas pri nej.“

„Je dobré, že aspoň niekto verí jeho úsudku,“ odpovie tatko. „A vážne si zasa zvažovala, že sa odsťahujeme? Už sme to predsa prebrali.“

„Maverick, teraz sa o tom s tebou nemienim baviť.“

„Našu štvrt' nezmeníme, ak sa...“

„Ma-ve-rick!“ zavrčí mama so zaťatými zubami. Vždy, keď mamka takto rozdelí nejaké meno na slabiky, dúfajte, že nie je vaše. „Opakujem, teraz sa o tom s tebou nemienim baviť.“ Zagáni naňho a čaká, že jej ostro odsekne. Tatko však vôbec nereaguje. „Zlatko, choď sa vyspať,“ povie mi mamka a pobozká ma na líce. Potom sa poberie do spálne.

Tatko prejde k chladničke. „Dáš si hrozno?“

„Dám. Prečo sa so strýkom Carlosom v jednom kuse hádate?“

„Lebo je bastard.“ Sadne si vedľa mňa a na stôl položí misku s bielym hroznom. „Ale ak chceš počuť pravdu, nikdy ma nemal rád. Myslel si, že mám na tvoju mamku zlý vplyv. Lisa však bola divoška už vtedy, keď som ju spoznal. Ako všetky dievčatá z cirkevnej školy.“

„Stavím sa, že na mamku dohliadal ešte prísnejšie ako Seven na mňa.“

„Si píš,“ prikývne. „Carlos sa správal ako Lisin tatko. Hneď ako ma posadili za mreže, všetkých vás k sebe nasťahoval a blokoval

moje hovory. Dokonca ju dohnal k rozvodovému právníkovi.“
Uškrnie sa. „Aj tak sa ma nezabavil.“

Mala som tri, keď tatka zavrelí do väzenia, šesť, keď z neho vyšiel. Hoci je súčasťou mnohých mojich spomienok, v prvých väčšinou chýba. Nebol so mnou, keď som šla prvý raz do školy, keď mi vypadol prvý zub, ani keď som prvý raz jazdila na bicykli bez pomocných koliesok. V týchto spomienkach namiesto tatkovkej tváre vidím tvár strýka Carlosa. Domnievam sa, že to je pravý dôvod, prečo sa stále hádajú.

Tatko prstami bubnuje po mahagónovej doske jedálenského stola, *klop-klop-klop*. „Nočné mory po čase ustúpia,“ upokojí ma. „Najhoršie sú vždy bezprostredne po tom.“

Tak to bolo aj po Natashinej smrti. „Kolkých ľudí si videl zomierať?“

„Dost. Najťažšie som niesol vraždu bratanca Andreho.“ Ukazovák si mimovoľne prejde po predlaktí, kde má vytetované písmeno *A*, nad ktorým sa týči koruna. „Kšeft s drogami sa zvrhol na krádež. Andre dostal dve guľky do hlavy. Zastreli ho priamo pred mojimi očami. Vlastne sa to stalo len niekoľko mesiacov pred твоjím narodením. Preto som ti vybral meno Starr,“ pousmeje sa. „Svietila si mi v temnotách ako hviezda.“

Vloží si do úst bobuľku hrozna. „Pondelka sa neboj. Fízlom povedz pravdu a nedovoľ im, aby ti vkladali slová do úst. Boh ti dal rozum. Nepotrebuješ, aby ti ho dávali ešte aj oni. A zapamätaj si: Neurobila si nič zlé, to fízal spáchal zločin. Nedaj sa presvedčiť o opak.“

Jedna vec mi stále vrta v hlave. Chcela som sa na ňu opýtať strýka Carlosa, ale z nejakého dôvodu som nevedela nazbierať odvalu. S tatkom je to však iné. Kým strýkovi Carlosovi sa každým podarí splniť na prvý pohľad nesplniteľné sľuby, tatko ma vždy drží nohami pevne na zemi. „Myslíš si, že fízli chcú, aby sa Khalilovi dostalo spravodlivosti?“ opýtam sa.

Klop-klop-klop. Klop... klop... klop. Na našu kuchyňu dopadne tieň trpkkej pravdy: ľudia ako my sa v podobných prípadoch síce stávajú heštegmí, ale len zriedkakedy sa im dostane spravodli-

vosti. Napriek tomu verím, že všetci čakáme na okamih, *na ten jeden okamih*, keď sa konečne dočkáme spravodlivého konca.

Možno sa ho dočká práve Khalil.

„Neviem,“ pokrčí plecami tatko. „Predpokladám, že to čoskoro zistíme.“

V nedeľu ráno zaparkujeme pred neveľkým žltým domom. Pod verandou kvitnú pestrofarebné kvety. Kedysi som na nej sedávala s Khalilom.

S rodičmi vystúpime z auta. Tatko nesie alobalom prikrytý plech s lazaňami, ktoré upiekla mamka. Sekani zostal doma, lebo sa vraj ešte stále necíti dobre. Spoločnosť mu robí Seven. Nezožeriem mu, že je „chorý“ – pred koncom jarných prázdnin Sekani vždy záhadne chytí nejakú virózu.

Keď kráčam po chodníku slečny Rosalie, zahltia ma spomienky. Pády na betón mi do kože na rukách aj na nohách vryli jazvy, ktoré mi zostanú už navždy. Raz som sem prišla na skútri a Khalil do mňa strčil, lebo som ho naň nechcela pustiť. Keď som vstala, všimla som si, že mi z kolena zliezla takmer celá koža. V živote som tak hlasno nejačala.

Na tomto chodníku sme hrali škôlku a skákali cez švihadlo. Khalil sa najprv nikdy nechcel hrať, v kuse opakoval, že vyberáme samé dievčenské hry. Podvolil sa až vtedy, keď sme s Natashou vyhlásili, že víťaz dostane Ladový pohár – mrazený nápoj Kool-Aid v polystyrénovom pohári – alebo balíček „podzúbkov“, čiže niečoho sladkého pod zuby. Slečna Rosalie bola v celej štvrti známa tým, že deťom rozdáva sladkosti.

V jej dome som trávila takmer toľko času ako doma. Najmladšia dcéra slečny Rosalie, Tammy, bola v detstve mamkina najlepšia kamarátka. Keď mama chodila do posledného ročníka strednej školy, otehotnela so mnou a starká ju vyhodila z domu. Kým si rodičia nenašli byť, slečna Rosalie ju k sebe prichýlila. Mamka hovorí, že slečna Rosalie jej bola obrovskou oporou. Na mamkinej maturitnej slávnosti vraj plakala tak, akoby po pódiu kráčala jej vlastná dcéra.

O tri roky sme slečnu Rosalie stretli v potravinách pána Wyattta – vtedy obchod ešte nepatril nám. Keď sa mamky opýtala, ako sa jej darí na výške, odvetila, že tatko je vo väzení a ona si nemôže dovoliť opatrovateľku. A starká sa o mňa nechce starať, lebo nie som jej dieťa, a teda ani jej problém. Mama preto zvažovala, že zo školy odíde. Slečna Rosalie jej povedala, aby ma na druhý deň priviedla k nej a hneď aj dodala: „Nech ti ani nenapadne platiť mi za to!“ Kým teda mamka chodila do školy, slečna Rosalie strážila mňa a neskôr aj Sekaniho.

Mamka rázne zaklope na sieťové dvere. Za sieťkou sa objaví slečna Tammy v tričku a teplákoch, s vlasmi zabalenými v šatke. Odomkne bezpečnostné zámky na dverách a zakričí: „Mami! Maverick, Lisa a Starr prišli na návštevu!“

Obývačka vyzerá presne ako v časoch, keď sme sa v nej s Khalilom hrávali na schovávačku. Gauč aj sklápacie kreslo sú ešte stále zabalené v igelite. Ak na nich v lete sedíte pridlho a máte oblečené šortky, igelit sa vám prilepí na nohy.

„Čau, Tammy,“ pozdraví sa mamka a tuho ju zovrie v náruči. „Ako sa máš?“

„Žijem.“ Slečna Tammy objíme tatka a potom mňa. „Len ma mrzí dôvod, prečo som musela prísť domov.“

Pri pohľade na slečnu Tammy sa cítim zvláštne. Vyzerá presne tak, ako by vyzerala Khalilova mamka, slečna Brenda, keby nešnupala koks. Podobá sa na Khalila. Má rovnaké orieškovo-hnedé oči a jamky na lícach. Raz sa mi Khalil zdôveril, ako mu je ľúto, že slečna Tammy nie je jeho mamka. Keby bola, mohol by s ňou bývať v New Yorku. Zo žartu som mu odvetila, že by naňho nemala čas. Kiežby som si bola zahryzla do jazyka.

„Kam dám tie lazane, Tam?“ opýta sa tatko.

„Odlož ich do chladničky, ak sa zmestia,“ odpovie a tatko zamieri do kuchyne. „Mamka mi vravela, že včera jej susedia celý deň nosili jedlo. Dokonca sme mali návštevu ešte aj večer, keď som pricestovala. Zastavila sa u nás hádam celá štvrť.“

„Tak to v Garden Heights chodí,“ potvrdí mamka. „Ak ti ľudia nemajú ako pomôcť, aspoň ti navaria.“